

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขัน
กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ณัฐพงศ์ จระทะผา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2553

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขัน
กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

ปริญญาณิพนธ์
ของ
ณัฐพงศ์ จระทะผา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขัน
กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

บทคัดย่อ
ของ
ณัฐพงศ์ จรทะผา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ณัฐพงศ์ จรทะผา. (2553). ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตัดสินบาสเกตบอล จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (The Competition State Anxiety Inventory-2 : CSAI-2) ของ มาร์เตนส์ (Martens) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test Independent) และค่าเอฟ (F-test) เมื่อพบความแตกต่างจะเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe 's Method) และกำหนดค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 18.59$) ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 17.56$) และความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 23.68$)

2. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

3. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิตรอบสองกับรอบสามและรอบสองกับรอบชิงชนะเลิศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน ด้านความวิตกกังวลทางกายรอบสองกับรอบสามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกันและด้านความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบการแข่งขันไม่แตกต่างกัน

4. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ระหว่างรอบการแข่งขันด้านความวิตกกังวลทางจิต ด้านความวิตกกังวลทางกายและด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

THE STATE ANXIETY OF BASKETBALL REFEREE IN THE 37th THAILAND

UNIVERSITY GAMES

AN ABSTRACT
BY
NATTAPONG JONTAPA

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
May 2010

Nattapong Jontapa. (2010). *The State Anxiety of Basketball Referee on The 37th Thailand University Games*. Master Thesis. M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Thongchai Charoensupmanee, Assoc.Prof. Parkpoom Ratanarajanakool.

The purpose of this study was to investigate the state anxiety of basketball referee in the 37th Thailand University Games. The purposively samples were 40 referees. The Martens' Competition State Anxiety Inventory-2: CSAI-2 was used to collect data. Data were analyzed into mean, standard deviation, t-test, F-test and Scheffe's method at the statistically significant differences .05 level.

The research results were found as follows:

1. Level of state anxiety of basketball referee in the 37th Thailand University Games in the aspect of cognitive anxiety was at moderate level ($\bar{X} = 18.59$) the somatic anxiety was at low level ($\bar{X} = 17.56$) and self-confidence was at moderate level ($\bar{X} = 23.68$)

2. The state anxiety of the basketball referee level 1-2 and level 3-4 in the 37th Thailand University Games in the aspect of cognitive anxiety, somatic anxiety and self-confidence were not statistically significant differences.

3. The cognitive anxiety of the basketball referee between the second round and the final round were statistically significant differences at .05 level, but the others left were not statistically significant differences. The somatic anxiety of basketball referee between the second round and the third round were statistically significant differences at .05 level, but the others left were not statistically significant differences. The self-confidence of the basketball referee in each round were not statistically significant differences.

4. The state anxiety of the basketball referee level 3-4 of all round in the 37th Thailand University Games in the aspect of cognitive anxiety, somatic anxiety and self-confidence were not statistically significant differences.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขัน
กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

ของ
ณัฐพงศ์ จรทะผา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล)

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์วิสันศักดิ์ อ่วมเพ็ง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาบัตรฉบับนี้ สำเร็จลงได้เพราะผู้วิจัยได้รับคำแนะนำให้คำปรึกษาและแก้ไขสิ่งบกพร่องต่างๆ จาก รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี ประธานควบคุมการวิจัย และ รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล กรรมการควบคุมการวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ ตลอดจนคณะกรรมการสอบทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ขอขอบคุณคณะกรรมการผู้ตัดสินกีฬามหาสนุกบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ที่ได้ให้ความเอื้อเฟื้อช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนทำให้การจัดทำปริญญาบัตรฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะอาจารย์ในภาควิชาพลศึกษาทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย จนกระทั่งได้จัดทำปริญญาบัตรเล่มนี้ และสำหรับผู้เป็นกำลังใจให้ความช่วยเหลือและห่วงใยแก่ผู้วิจัยตลอดมา คือ คุณพ่อ คุณแม่ พี่ๆ และเพื่อนๆ ทุกคน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและจะขอเก็บไว้ในความทรงจำตลอดไป ประโยชน์และคุณค่าของปริญญาบัตรฉบับนี้ ขอมอบเป็นกตัญญูตเวทิตาคุณบิดามารดา ครูบาอาจารย์ และผู้มีประคุณทุกท่าน

ณัฐพงศ์ จรทะผา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมุติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ความหมายของความวิตกกังวล.....	6
ประเภทของความวิตกกังวล.....	7
ทฤษฎีความวิตกกังวล.....	8
สาเหตุของความวิตกกังวล.....	9
สาเหตุของความวิตกกังวลทางด้านกีฬา.....	10
การจัดการกับความวิตกกังวล.....	11
ความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา.....	11
ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา.....	12
ระดับความวิตกกังวล.....	13
การวัดความวิตกกังวล.....	14
แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์.....	15
ประวัติการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย.....	16
ระเบียบการแข่งขันกีฬาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย.....	23
การเป็นผู้ตัดสินที่ดี.....	24
คุณลักษณะและหลักการของผู้ตัดสินสเกตบอลที่ดี.....	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	28
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	28
งานวิจัยในประเทศ.....	32

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	41
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	41
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
วิธีจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
วิธีจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	64
สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัย.....	64
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	64
ขอบเขตของการวิจัย.....	64
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้.....	64
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	64
การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
สรุปผลการวิจัย.....	66
อภิปรายผล.....	68
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	70
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	70
บรรณานุกรม	71
ภาคผนวก	75
ภาคผนวก ก แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของมาเตนส์.....	76
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	79
ประวัติย่อของผู้วิจัย	81

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบแรก.....	45
2 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสอง.....	46
3 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสาม.....	47
4 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบรองชนะเลิศ.....	48
5 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบชิงชนะเลิศ.....	49
6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 จำแนกตามรอบการแข่งขัน.....	50
7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับผู้ตัดสินระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบแรก.....	52
8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับผู้ตัดสินระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสอง.....	53
9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับผู้ตัดสินระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสาม.....	54
10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับผู้ตัดสินระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ทุกรอบการแข่งขัน.....	55

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพประกอบ แสดงทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory).....	8
2 ภาพประกอบ แสดงทฤษฎียู-คว่ำ (Inverted-U Theory).....	9
3 ภาพประกอบ แสดงกระบวนการแข่งขันกีฬากับความวิตกกังวล.....	13

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การแข่งขันกีฬา หมายถึง สถานการณ์การแข่งขันหรือการต่อสู้ระหว่างบุคคลที่ร่วมมือกันเพื่อชัยชนะ เพื่อความเป็นเลิศ เพื่อผลประโยชน์หรือส่วนแบ่งที่มากกว่ากับคู่แข่งเป็นบุคคล และไม่ใช้บุคคล โดยแบ่งการแข่งขันออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การแข่งขันโดยตรง หมายถึง สถานการณ์การแข่งขันที่บุคคลทำการแข่งขันกับบุคคลอื่น โดยการทำให้ความสำเร็จของตนเองเกิดขึ้นบนความพ่ายแพ้ของผู้แข่งขัน หรือคู่แข่งและการแข่งขันโดยอ้อม หมายถึง สถานการณ์การแข่งขันที่บุคคลทำการแข่งขันกับบุคคลอื่นเพื่อความสำเร็จอาจไม่ใช่ต่อบุคคล ได้แก่ การที่บุคคลได้พยายามแข่งขันกับมาตรฐานทางสถิติ หรือความสำเร็จของตนเองที่ผ่านมา (น้อม สังข์ทอง. 2542: 7)

ในปัจจุบันแม้ว่าความหมายของการแข่งขันกีฬามีเป้าหมายเพื่อต้องการชัยชนะ ต้องการความเป็นเลิศ หรือแม้แต่ต้องการผลประโยชน์ก็ตาม แต่อุดมการณ์พื้นฐานของกีฬาที่แท้จริงนั้น ต้องการให้ผู้ที่เข้าร่วมมีคุณธรรม จริยธรรม รู้จักเป็นผู้ที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา เพื่อสุขภาพของตนเอง เพื่อมิตรภาพ และการเชื่อมความสัมพันธ์ จึงนำเอากีฬามาเป็นสื่อ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ แบริน เดอ คูแบร์แตง ได้กล่าวไว้ว่า “ สิ่งสำคัญในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ไม่ใช่อยู่ที่ชัยชนะ แต่อยู่ที่การต่อสู้ที่ดีที่สุด” (จรินทร์ ธานีรัตน์. 2527: 3) การจัดการแข่งขันที่ดีมีประสิทธิภาพ มีความยุติธรรมกับทุกฝ่าย โดยมีกฎ กติกา ระเบียบการแข่งขัน ไม่มีการเอารัดเอาเปรียบถือเป็นการแข่งขันที่สมบูรณ์

บาสเกตบอลเป็นกีฬานานาชาติหนึ่งที่มีผู้นิยมเล่นกันอย่างกว้างขวางเพราะเป็นกีฬาที่ใช้สถานที่ไม่มากนัก เล่นได้ทุกฤดูกาล และไม่สิ้นเปลืองอุปกรณ์ นับเป็นกีฬาที่มีผู้นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายทั่วโลก ในปัจจุบันมีประเทศที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกสหพันธ์บาสเกตบอลนานาชาติ (Federation International de Basketball Amateur : FIBA) มากกว่า 157 ประเทศทั่วโลกและมีประเทศสมาชิกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบาสเกตบอลมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (อนันต์ อ่อนจันทร์. 2534: 50)

ผู้ตัดสินเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการจัดการแข่งขันกีฬานั้นคือผู้ตัดสินต้องมีความยุติธรรม ไม่เอารัดเอาเปรียบ มีความเป็นกลางและตัดสินการแข่งขันได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งการจัดการแข่งขันมีมากมายหลายรายการ อาทิ กีฬาโอลิมปิก กีฬาชิงแชมป์โลก ชิงแชมป์ทวีป กีฬาเอเชียนเกมส์ กีฬาซีเกมส์ กีฬาแห่งชาติ กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาประจำจังหวัด กีฬามหาวิทยาลัย กีฬาระหว่างโรงเรียน ความวิตกกังวลของผู้ตัดสินเป็นปัจจัยสำคัญในการปฏิบัติหน้าที่แต่ละครั้งซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาด ความประมาท ระดับความสำคัญของการแข่งขัน ประสบการณ์ของผู้ตัดสินจึงเป็นสิ่ง

ที่สำคัญซึ่งมีผลต่อการแข่งขันด้วยเช่นกัน การศึกษาสภาพจิตใจของผู้ตัดสินก่อนการปฏิบัติหน้าที่ จำเป็นต้องมีการศึกษาสภาพจิตใจเพื่อให้ผู้ตัดสินสามารถปรับตัวและจัดการกับความวิตกกังวล ความรู้สึกที่เกิดจากความกลัว ซึ่งมักเกิดเนื่องจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ความวิตกกังวล จะมีผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสินซึ่งการแสดงออกของความสามารถในการตัดสิน บางครั้ง ความวิตกกังวลมากก็มีผลกระทบต่อเกมการแข่งขัน ความวิตกกังวลของผู้ตัดสินมีความสำคัญมาก ในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลโดยเฉพาะเกมการแข่งขันที่มีความเข้มข้นสูงหรือช่วงเวลาที่มีความกดดันไม่ห่างกันเสียงนกหวีดจากผู้ตัดสินทุกครั้งมีผลที่ตัดสินการแพ้ชนะ ความวิตกกังวลเป็นสาเหตุให้ผู้ตัดสินอาจตัดสินผิดพลาดซึ่งความผิดพลาดของผู้ตัดสินบาสเกตบอลมักเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ในการตัดสิน ผู้ตัดสินบางคนถึงกับเลิกตัดสินหรือกลัวเกมการแข่งขันเพราะเกรงว่าจะตัดสินผิดพลาด ความวิตกกังวลเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความผิดพลาดในการตัดสิน ดังนั้น เพื่อเป็นการพัฒนาการตัดสินให้ดีขึ้นจึงควรศึกษาถึงความวิตกกังวลของผู้ตัดสินและวิธีลดความวิตกกังวลจะเป็นวิธีหนึ่งในการพัฒนาการตัดสินให้เป็นที่ยอมรับของผู้ฝึกสอน ผู้เล่นและผู้ชม ทำให้เกมการแข่งขันราบรื่นและเป็นการพัฒนากีฬาบาสเกตบอล

ก่อนการตัดสินแม้ผู้ตัดสินจะมีความพร้อมของร่างกายและจิตใจก็ตาม หากได้ปฏิบัติหน้าที่ในรายการแข่งขันที่มีความเข้มข้นสูงย่อมก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการตัดสินและทำให้มีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ จากเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินบาสเกตบอลเพื่อเป็นข้อมูลในการนำมาปรับใช้เพื่อยกระดับความสามารถในการตัดสินของผู้ตัดสินบาสเกตบอลและพัฒนางานการกีฬาบาสเกตบอลให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ผู้ตัดสินกีฬาจึงมีบทบาทสำคัญที่จะทำให้การแข่งขันมีความบริสุทธิ์ ยุติธรรม ดังนั้นการที่ผู้ตัดสินจะเป็นผู้ตัดสินที่ดีได้จะต้องประกอบด้วยคุณลักษณะหลายประการ สิ่งสำคัญ คือ ผู้ที่จะเป็นผู้ตัดสินที่ดี จะต้องประกอบด้วยคุณลักษณะหลายประการรวมกัน สิ่งที่สำคัญคือ ต้องมีความยุติธรรมเป็นบรรทัดฐาน มีความรู้กฎกติกาอย่างถ่องแท้ มีเทคนิคและกลวิธีที่ดีในการดำเนินการตัดสิน (ชนะรัตน์ หงส์เจริญ. 2537: 5) สอดคล้องกับ เฉลี่ย พิมพันธ์ (2538: 10) ที่กล่าวถึงคุณลักษณะที่ดีของผู้ตัดสินบาสเกตบอล นอกจากจะมีลักษณะที่ดีตามที่แบบสังคมพึงประสงค์แล้ว ผู้ตัดสินบาสเกตบอลยังต้องมีความรู้ความเข้าใจในกฎกติกา มารยาทของการเล่นบาสเกตบอลอย่างถ่องแท้และแม่นยำ สามารถใช้เป็นหลักในการตัดสินได้ทันทีที่มีความขยั้นในการฝึกซ้อม และทบทวนการปฏิบัติหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ รู้จักรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจให้แข็งแรงสมบูรณ์ และที่สำคัญคือ ต้องเป็นคนรักความยุติธรรม จึงจะเป็นผู้ตัดสินที่ดีที่มีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างระดับ 1 และ 2 กับ ระดับ 3 และ 4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเกี่ยวกับความวิตกกังวลของผู้ตัดสินให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม ซึ่งเป็นหนทางหนึ่งในการลดความผิดพลาดในการตัดสินและเป็นแนวทางในการพัฒนาการตัดสินกีฬาบาสเกตบอลให้ดีขึ้นและเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยมีผู้ตัดสินจำนวน 40 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผู้ตัดสินที่ปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 - 1.1 ระดับของผู้ตัดสิน จำแนกเป็น
 - 1.1.1 ผู้ตัดสินบาสเกตบอลระดับ 1 และ 2
 - 1.1.2 ผู้ตัดสินบาสเกตบอลระดับ 3 และ 4
 - 1.2 รอบของการแข่งขัน จำแนกเป็น
 - 1.2.1 รอบแรก
 - 1.2.2 รอบสอง
 - 1.2.3 รอบสาม
 - 1.2.4 รอบรองชนะเลิศ
 - 1.2.5 รอบชิงชนะเลิศ

2.ตัวแปรตาม ได้แก่ ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง สภาพอารมณ์ที่ถูกกระตุ้นภายในจนก่อให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจ ทำให้บุคคลนั้นยากต่อการปรับตัวต่อสภาพการณ์เฉพาะอย่าง

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State Anxiety) หมายถึง ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในเวลาเฉพาะหรือมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากระทำให้เกิดความไม่สบายใจ

ผู้ตัดสิน หมายถึง กรรมการผู้ปฏิบัติหน้าที่ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 จำนวน 40 คน

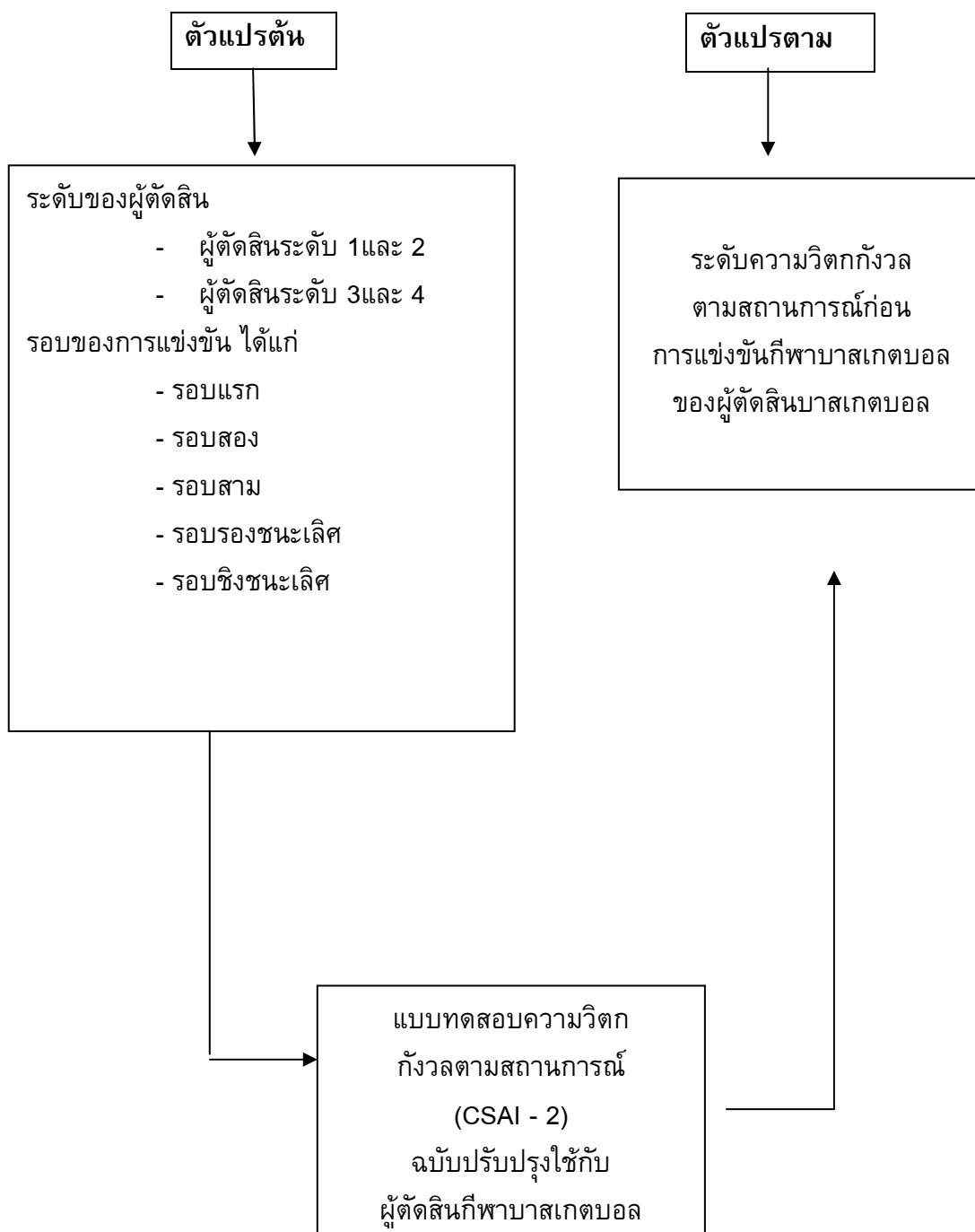
ผู้ตัดสินบาสเกตบอลระดับ 1 และ 2 หมายถึง ผู้ตัดสินบาสเกตบอลนานาชาติที่ผ่านการสอบคัดเลือกโดยสหพันธ์บาสเกตบอลนานาชาติ (Federation International de Basketball Association : FIBA) และ ผู้ตัดสินบาสเกตบอลที่ผ่านการสอบคัดเลือกโดยสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำและมีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป

ผู้ตัดสินบาสเกตบอลระดับ 3 และ 4 หมายถึง ผู้ตัดสินบาสเกตบอลที่ผ่านการสอบคัดเลือกโดยสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำและมีประสบการณ์ตั้งแต่ 10 ปี ลงมา

การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 หมายถึง การจัดการแข่งขันโดยผู้เข้าร่วมการแข่งขันมาจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วประเทศ ทำการแข่งขันปีละ 1 ครั้ง ปีการศึกษา 2552 แข่งขันระหว่างวันที่ 22-30 มกราคม 2553 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต เรียกชื่อประจำการแข่งขันว่า “แม่โตมเกมส์”

รอบชิงชนะเลิศ หมายถึง คู่ชิงชนะเลิศอันดับที่ 1 ของกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลระหว่างผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 กับ 3-4 ในแต่ละรอบการแข่งขันแตกต่างกัน
2. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ด้านความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกายและ ความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบการแข่งขันของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความวิตกกังวล (Anxiety)
 - 1.1 ความหมายของความวิตกกังวล
 - 1.2 ประเภทของความวิตกกังวล
 - 1.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวล
 - 1.4 สาเหตุของความวิตกกังวล
 - 1.5 การจัดการกับความวิตกกังวล
 - 1.6 ความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา
 - 1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอล
 - 1.8 ระดับของความวิตกกังวล
 - 1.9 การวัดความวิตกกังวล
2. ประวัติการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
3. ระเบียบการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
4. การเป็นผู้ตัดสินที่ดี
5. คุณลักษณะและหลักการของผู้ตัดสินที่ดี
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ

1. ความวิตกกังวล (Anxiety)

1.1 ความหมายของความวิตกกังวล (Anxiety)

ความวิตกกังวล (Anxiety) มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า “to press tight” หรือ “to stangle” หมายถึง กดให้แน่น รัดให้แน่น และมาจากภาษาละติน “anxious” หมายถึง บีบรัดหรือความคับแค้น (สมบัญญัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทรุไทย. 2542: 71) ความวิตกกังวลมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความวิตกกังวลไว้ดังนี้

ฟรอยด์ (สมบัญญัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทรุไทย. 2542: 71) หมายถึง สภาวะของความตึงเครียดที่เกิดจากแรงขับ (Drive) คล้ายความหิวหรือความรู้สึกทางเพศ แต่ต่างกันตรงที่สภาวะดังกล่าวไม่ได้เกิดจากสภาพร่างกายภายใน แต่มีสาเหตุมาจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวลถูกเร้าให้เกิดขึ้น

ไรครอฟ (Rycroft, 1968: 7) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกของการเตรียมพร้อมเพื่อเผชิญกับสิ่งที่คาดว่าจะเกิดขึ้นหรือเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ไม่คุ้นเคยซึ่งภาวะเช่นนี้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลตระหนักว่าจะมีอะไรบางอย่างมากำกวมต่อตน แต่ตนเองยังมาสามารถจะจัดการกับสิ่งนั้นได้ เนื่องจากสิ่งนั้นยังไม่ได้เกิดขึ้นกับตนจริง ๆ ซึ่งถ้าหากสิ่งที่คาดไว้นั้นเกิดขึ้นแล้วหรือบุคคลรู้ตัวอย่างแจ่มชัดในสิ่งที่คาดหวังแล้ว ความวิตกกังวลก็จะหมดไปเพราะไม่ต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญปัญหา และสภาวะอารมณ์ชนิดอื่นก็จะเข้ามาแทนที่ความวิตกกังวล และยังเชื่อว่าประสบการณ์ ทั้งที่ไม่เคยผ่านหรือพบมาก่อน สามารถก่อให้เกิดความวิตกกังวลได้ทั้งสิ้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 52) กล่าวว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง ความรู้สึกกลัวต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะผิดหวัง ล้มเหลวหรือเป็นอันตราย ความวิตกกังวลเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ที่ได้รับมาในอดีต และสภาพอารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถ

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเป็นภาวะของบุคคลที่รู้สึกกดดัน ไม่สบายใจ วุ่นวายใจ กลัว วิตกกังวล ตลอดจนรู้สึกบีบคั้นต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้าว่าจะผิดหวังทั้งจากที่เคยมีประสบการณ์มาก่อนและไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งเป็นภาวะหนึ่งของอารมณ์ที่เกิดจากกระบวนการของจิตใต้สำนึก ถ้าบุคคลมีระดับของความวิตกกังวลสูงหรือต่ำเกินไป จะทำให้เป็นอันตรายต่อสภาพของร่างกาย และสมรรถภาพการทำงานของร่างกายจะลดลง แต่ถ้าระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับที่พอเหมาะก็จะทำให้สมรรถภาพการทำงานของร่างกายสูงขึ้น ซึ่งระยะเวลาหรือระดับความวิตกกังวลของแต่ละคนจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล

1.2 ประเภทของความวิตกกังวล

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536: 86) กล่าวว่า โดยปกติบุคคลจะมีความวิตกกังวลอยู่ 2 ลักษณะ คือ ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวบุคคล (Trait Anxiety) จัดเป็นพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวรของบุคคล ผู้ที่มีความวิตกกังวลลักษณะนี้ จะเป็นบุคคลที่ตั้งความหวังสูงและกลัวความผิดหวัง ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State Anxiety) จัดเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในตามสถานการณ์จะสูงหรือต่ำมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ เช่น ในการแข่งขันกับระดับชาติจะทำให้หนักก็พามีความวิตกกังวลสูงกว่าการแข่งขันปกติทั่ว ๆ ไป

ศิลาปชัย สุวรรณธาดา (2533: 59) ได้แบ่งชนิดของความวิตกกังวลออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ความวิตกกังวล ซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล (Trait Anxiety) ความวิตกกังวลชนิดนี้มีลักษณะค่อนข้างถาวร ไม่ว่าจะทำกิจกรรมใดๆ ก็เกิดความวิตกกังวลอยู่เสมอ ผู้ที่มีความวิตกกังวลชนิดนี้มักจะเป็นบุคคลที่มีความหวังสูงและรู้สึกกลัวที่จะผิดหวัง
2. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (State Anxiety) เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์ ถ้าสถานการณ์มีความสำคัญมาก เช่น การแข่งขันเพื่อประเทศชาติก็จะมี ความวิตกกังวลสูง แต่ถ้าสถานการณ์ไม่สำคัญหรือมีโอกาสชนะมากก็จะเกิดความวิตกกังวลต่ำ

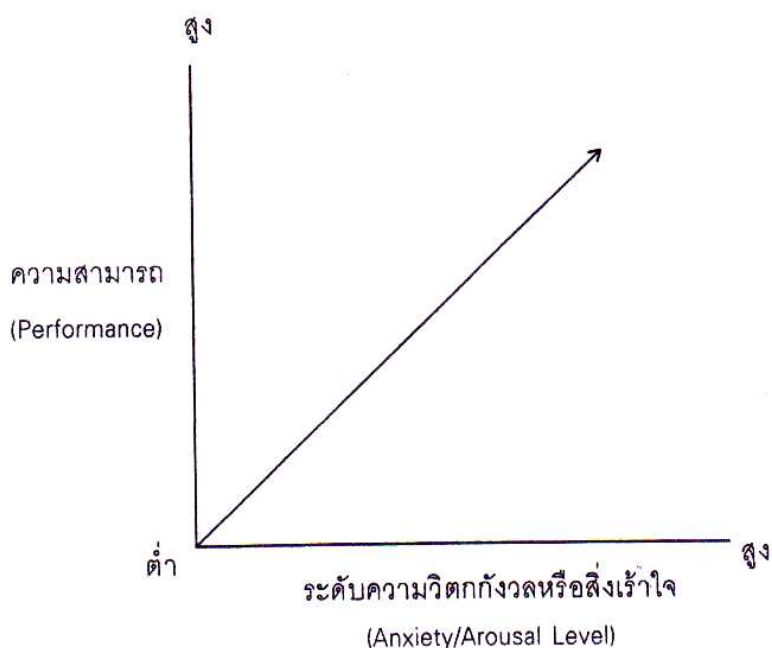
ในสถานการณ์แข่งขันกีฬา ความวิตกกังวลทั้งสองชนิดนี้จะเป็นตัวเสริมกัน ถ้าการแข่งขันที่มีความสำคัญนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะประจำตัวสูงจะเสริมให้นักกีฬาผู้นั้นมีความวิตกกังวลตามสถานการณ์สูงมากขึ้นอีก

1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล

ในสถานการณ์การแข่งขันกีฬามีทฤษฎีที่มีบทบาทเกี่ยวกับผลกระทบของความวิตกกังวลที่มีต่อการแสดงความสามารถในการเล่นกีฬามี 2 ทฤษฎีด้วยกัน (ศิลาชัย สุวรรณชาติ. 2533: 17)

1. ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory)

ทฤษฎีนี้กล่าวว่า ระดับของความวิตกกังวลจะเป็นสัดส่วนกับระดับความสามารถ ถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลต่ำ จะมีความสามารถต่ำ ถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลสูงก็จะมีความสามารถสูง ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของนักกีฬาอย่างแท้จริง ดังนั้น ถ้ามีสิ่งเร้าใจ แรงกระตุ้นมากเกินไป จะทำให้ผลการแสดงความสามารถลดลง หรือแสดงไม่ได้จุดสูงสุด

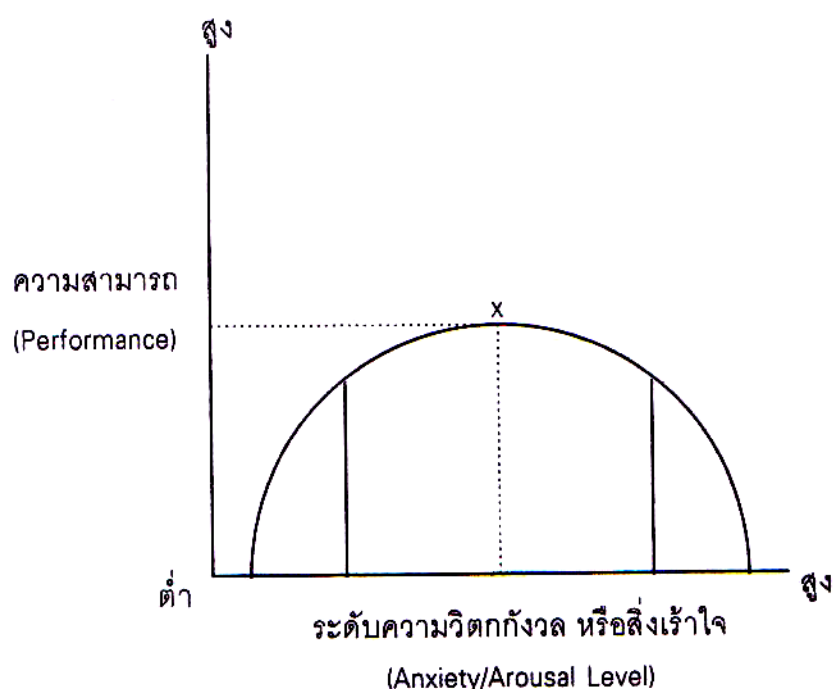
ภาพประกอบ 1 แสดงทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory)

หลักทฤษฎีนี้ใช้อธิบายได้ในนักกีฬาประเภทที่ต้องการความแข็งแรงและพลังงานมากๆ เช่น กีฬายกน้ำหนัก หรือกีฬาอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายกัน ในทฤษฎีนี้นักจิตวิทยาการกีฬาสวนใหญ่ไม่ค่อยให้การสนับสนุนทฤษฎีแรงขับนี้ เมื่อทฤษฎีแรงขับไม่สามารถตอบปัญหาได้ชัดเจนจึงมีกลุ่ม

นักวิชาการ กลุ่มนักจิตวิทยาการกีฬาได้พยายามอธิบายทฤษฎีใหม่ เรียกว่าทฤษฎีอัศจรรย์ว่า ซึ่งได้พยายามอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล หรือแรงเร้าใจกับการแสดงความสามารถของนักกีฬาหรือในทักษะอื่นๆ

2. ทฤษฎียู-คว่ำ (Inverted-U Theory)

ทฤษฎีนี้กล่าวว่า ถ้ามีระดับความวิตกกังวลต่ำหรือสูงเกินไปจะทำให้มีความสามารถต่ำแต่ถ้ามีระดับความวิตกกังวลเหมาะสมจะทำให้มีความสามารถสูง ทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปและใช้อธิบายได้ในการเล่นกีฬาเกือบทุกประเภท

ภาพประกอบ 2 แสดงทฤษฎียู-คว่ำ (Inverted-U Theory)

1.4 สาเหตุของความวิตกกังวล

ก. สาเหตุความวิตกกังวลทั่วไป

เจอร์ซิลด์ (นันทนา คำมูล. 2545: 13; อ้างอิงจาก Jersild. 1975) ได้กล่าวถึงสาเหตุใหญ่ๆ ที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลมีอยู่ 3 สาเหตุ คือ

1. ความบีบคั้นและความไม่แน่นอนในการดำรงชีวิต ความบีบคั้นเกิดจากการที่บุคคลจะต้องคล้อยตามสังคมโดยการยอมรับค่านิยม ยึดถือจารีตประเพณีและปฏิบัติตามชีวิตอัน

เนื่องมาจากการตัดสินใจ โอกาสของการเลือก การปฏิบัติตนให้สมบทบาท และการรับผิดชอบในสภาพการณ์ต่างๆ อาจทำให้บุคคลเกิดความวิตกกังวลได้

2. การเปลี่ยนแปลงสภาวะ เช่น จากวัยเด็กเป็นวัยรุ่น จากวัยรุ่นเป็นวัยผู้ใหญ่ โดยบุคคลจะต้องปรับตัวให้เข้ากับความคาดหวังของสังคม และจะต้องมีพฤติกรรมใหม่ที่สอดคล้องกับความเจริญเติบโตของร่างกาย การพบสถานการณ์ใหม่ๆ และบทบาทที่ซ้ำซ้อนกันอาจทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้อง ซึ่งทำให้เกิดความวิตกกังวลได้

3. ความขัดแย้งและปัญหาอันเนื่องมาจากเจตคติ ซึ่งได้แก่ ความรู้สึกกว่าตนเองมีปมด้อย ความรู้สึกกว่าตนเองมีความผิด หรือความรู้สึกนึกคิดที่เกี่ยวกับตนเองในทางที่ผิดจากสภาพความเป็นจริง เช่น มีความมุ่งหวังที่สูงเกินไป ไม่สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง

ข. สาเหตุของความวิตกกังวลทางการกีฬา

ความวิตกกังวลเป็นความรู้สึกที่เราเป็นผู้ทำให้เกิดขึ้นเอง ด้วยการรับรู้ถึงสถานการณ์ต่างๆ การรับรู้ถึงสถานการณ์นี้สร้างปัญหาให้กับตัวเองเสมอๆ ทางด้านกีฬานั้น ความวิตกกังวลอาจมีสาเหตุได้หลายประการ ซึ่ง สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย (2542: 82-84) ได้สรุปไว้ ดังนี้

1. การขาดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ความจริงแล้วสถานการณ์การแข่งขันอาจไม่ได้ก่อให้เกิดความวิตกกังวล แต่การคิดว่าตนเองจะแสดงความสามารถต่ำได้รับความพ่ายแพ้มากกว่าที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล

2. การเชื่อในความวิตกกังวล และคิดว่าตนเองจะต้องมีความวิตกกังวลเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง นักกีฬาบางคนรู้สึกว่าตนเองไม่กระตือรือร้น และพร้อมที่จะแข่งขัน จนว่าจะรับรู้ถึงความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจ

3. ความสามารถที่แสดงออกในการแข่งขันที่ผ่านมามีต่ำกว่ามาตรฐานของตนเองมีความรู้สึกกังวลว่าเหตุการณ์ทำนองนี้จะเกิดขึ้นอีกในการแข่งขันครั้งต่อไป ถ้านักกีฬาย้อนกลับไปคิดถึงความผิดหวังหรือพ่ายแพ้ที่เกิดขึ้นครั้งที่แล้ว และรู้สึกกังวลเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นอีกก็จะทำให้นักกีฬาผู้นั้นรู้สึกกังวลมากขึ้น

4. การเชื่อว่าคุณค่าของตนเองขึ้นอยู่กับการแข่งขัน ความคิดนี้จะก่อให้เกิดความวิตกกังวลอย่างสูง ความสำคัญของสถานการณ์แข่งขันอาจจะบั่นทอนหรือทำลายการยอมรับนับถือจากบุคคลอื่น ดังนั้น ในการแข่งขันที่มีความสำคัญ เช่น การแข่งขันเพื่อประเทศชาติ นักกีฬาจะมีความวิตกกังวลสูงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้การแสดงความสามารถต่ำกว่าที่คาดหวัง

5. ความพร้อมของร่างกายของนักกีฬา เช่น มีสมรรถภาพทางร่างกายต่ำ ไม่สมบูรณ์ อ่อนแอ มีการบาดเจ็บที่ยังรักษาไม่หายเป็นบาดเจ็บเรื้อรัง ซึ่งมีผลต่อการเล่นกีฬา

6. สภาพสิ่งแวดล้อม เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาเกิดความวิตกกังวล เช่น คนดูในสนาม สภาพของสนามดีเกินไป หรือ ไม่มีความปลอดภัยในการเล่น ดังนั้นในสภาพนี้นักกีฬาจะมีความวิตกกังวลภายในจิตใจ ซึ่งมีผลต่อการแข่งขันได้

ดังนั้น พอสรุปได้ว่า ทุกคนไม่สามารถขจัดความวิตกกังวลออกไปได้โดยสิ้นเชิง ทั้งนี้ เพราะ เกิดความกดดันขึ้นมากมายในการแข่งขัน อย่างไรก็ตาม นักกีฬาที่สามารถที่จะตัดความรุนแรงของความวิตกกังวลได้ โดยการเรียนรู้ทักษะทั้งทางร่างกายและจิตใจเพื่อที่จะควบคุมความวิตกกังวลให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมเวลาที่มีการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน

1.5 การจัดการกับความวิตกกังวล

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2550: 153 – 165) การกำจัดอาการวิตกกังวล อาการกลัว และอาการประหม่า ให้ลดน้อยลงดังคนปกติทั่วไป คือ ไม่มากเกินไปจนส่งผลกระทบต่อทำให้เกิดปัญหาการเรียน ปัญหาการทำงาน และปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น “ ความวิตกกังวล คือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อความคิดของบุคคลกระโดดจากปัจจุบันไปอยู่กับอนาคตในแง่ร้ายๆนั่นเอง” คนจำนวนไม่น้อยในปัจจุบันที่ชอบฝากชีวิตตัวเองไว้อยู่กับอนาคต หมกมุ่นกับการวางแผนที่จะสร้างอนาคตให้เป็นอย่างนั้น จึงหักโหมทำแต่งงานเก็บแต่เงิน เพื่อเป็นหลักประกันความสุขในบั้นปลายชีวิต แต่ทำงานเหนื่อยเท่าไรก็ไม่เคยรู้สึกที่วันแห่งความสุขนั้นจะมาถึงเมื่อไร ความคิดที่ได้แต่รอคนอื่นจำนวนไม่น้อยที่ฝังชีวิตตัวเองอยู่แต่โลกในอดีต ได้แต่พูดถึงความหลังที่ทำไปแล้วซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยเฉพาะเรื่องทุกข์ๆ ความจริงแท้ของชีวิตมนุษย์เรานั้น อยู่ที่ ณ ขณะนี้ เดียวนี้ ที่ตรงนี้ จงรู้จักให้ชีวิตเพลินกับสิ่งที่ทำอยู่ ณ ขณะนี้ เดียวนี้ ที่ตรงนี้ เท่านั้นเอง เทคนิคการฝึกอยู่กับปัจจุบัน เมื่อรู้ตัวว่าตื่น ก็ให้ลืมตาตื่น อย่ามัวแต่หลับแล้วคิดอะไร ที่ฝันถึงเรื่องต่างๆที่จะเกิดขึ้น ถ้ามีอะไรที่ต้องคิดในวันนี้ต้องมีการวางแผนและรู้ว่าตอนนี้ทำอะไรและควรลดอัตราการกระทำหรือการคิดให้ช้าลงใช้เวลาและให้ความรู้สึกมากขึ้น หากทำได้จะรู้สึกถึงการมีชีวิตใหม่อีกครั้งความมหัศจรรย์ของชีวิตมนุษย์นั้นแท้จริงแล้วคือ การรู้สึกตัวในสิ่งที่มอง รู้สึกในสิ่งที่กิน รู้สึกในสิ่งที่สัมผัสหรือรู้สึกถึงการเดินในขณะทุกอย่างก้าวในแต่ละก้าว เรียกว่า เห็นจริง ยินจริง สัมผัสจริง ใฝ่จริง กลิ่นจริง

1.6 ความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา

ความวิตกกังวลมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดการแข่งขันกีฬาทั้ง ก่อน ขณะ และหลังการแข่งขัน คลาโวรา (ปราณี อยู่ศิริ. 2542: 13-14; อ้างอิงจาก Klavora. 1977: 369-377) พบว่านักกีฬาจะมีความวิตกกังวลตามสถานการณ์สูงก่อนการแข่งขันกีฬา 1 สัปดาห์ และอีก 30 นาทีก่อนลงแข่งขัน นักกีฬาที่มีความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยสูง ก็มีความวิตกกังวลตามสถานการณ์สูงตามไปด้วย แต่อย่างไรก็ตามความวิตกกังวลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามผลการเล่นและการประเมินจากการเผชิญกับสถานการณ์นั้นๆ โดยปกติความวิตกกังวลตามสถานการณ์ก่อนลงแข่งขันสูงกว่าขณะฝึกซ้อม

1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการแข่งขันกีฬา

มาร์เตนส์ (สปีสาย บุญวีรบุตร. 2541: 77; อ้างอิงจาก Martens. 1972) ได้กล่าวถึงกระบวนการแข่งขันกีฬากับการเกิดความวิตกกังวลไว้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการแข่งขัน (Objective Competition Situation) เป็นเงื่อนไขสำคัญที่มีต่อการเล่นของนักกีฬาหากการแข่งขันนั้นๆ มีความหมายหรือมีความสำคัญจะสร้างแรงกระตุ้นที่เป็นแรงกดดันต่อการเล่น เกิดความเครียดทางร่างกาย เกิดเป็นความวิตกกังวลให้กับนักกีฬา เช่น การแข่งขันรอบตัดเชือกหากแพ้จะตกรอบ ชนะเท่านั้นจึงจะเข้ารอบหรือการแข่งขันชิงชนะเลิศต้องชนะเท่านั้นจึงจะเป็นแชมป์นอกจากนี้ยังรวมถึงจุดมุ่งหมายในการแข่งขันว่าเป็นการแข่งขันเพื่อชิงชนะเลิศ หรือเป็นเพียงการแข่งขันแบบเชื่อมความสัมพันธ์ แบบทีมเหย้า-เยือน เป็นการแข่งขันที่เน้นความสนุกสนาน ระดับการเกิดความวิตกกังวลก็จะแตกต่างกัน

2. การประเมินสถานการณ์การแข่งขัน (Subjective Competition Situation) เป็นนามธรรมเป็นสิ่งที่นักกีฬาหรือบุคคลนั้นๆ รับรู้ คิด หรือประเมินสถานการณ์แข่งขันโดยเปรียบเทียบความสามารถของตนกับข้อเรียกร้องของสถานการณ์ เช่น ความสำคัญของการแข่งขัน การประเมินความสามารถของคู่ต่อสู้กับความสามารถของตนเอง มีผลต่อความคิด อารมณ์ และแรงจูงใจที่ส่งผลถึงการตอบสนองทางสรีระและพฤติกรรมการเล่นกีฬาหรือความสามารถในการเล่นกีฬานั้นเอง

3. การตอบสนอง (Response) ที่เกิดขึ้นหลังหรือพร้อมๆ กับการรับรู้ และการประเมินการตอบสนองต่อสถานการณ์ ทั้งทางสรีรวิทยา เช่น หัวใจเต้นเร็วและแรงขึ้น เหงื่อออกตามมือเท้า หรือปวดปัสสาวะ การตอบสนองทางจิตใจและอารมณ์ เช่น ความกังวลใจ ตื่นเต้น รู้สึกเก็บกด กลัว และรวมทั้งการตอบสนองทางพฤติกรรมทั้งก่อนและขณะแข่งขัน เช่นเดินไปมาไร้ความหมาย พุดมากกว่าปกติก่อนทำการแข่งขัน รวมถึงความสามารถในการเล่น อาจทำได้อย่างดีเป็นไปตามศักยภาพที่มี หรือเล่นได้ไม่ดี ไม่มีความเชื่อมั่น และเล่นพลาด สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดผลที่ตามมาแตกต่างกัน

4. ผลที่ตามมา (Consequence) เป็นสิ่งที่ตามมาหลังการกระทำนั้นๆ ทั้งที่เป็นผลทันที และผลที่ตามมาหลังการแข่งขันจบ ผลที่ตามมามีผลต่อกระบวนการจัดปรับความคิด การประเมินอารมณ์ และจัดปรับพฤติกรรมใหม่ หรือจัดปรับวิธีการเล่นขณะนั้น เช่น นักกีฬาวอลเลย์บอลเมื่อตัดสินใจตอบสนองโดยการตบลูกฟาสกัดกันของฝ่ายตรงข้ามผลที่ตามมาก็คือ ฝ่ายตรงข้ามรับได้ และโต้กลับมามีประสิทธิภาพมากกว่า ทำให้ต้องทบทวนใหม่ว่าการตบลูกครั้งต่อไปควรหักข้อมือ หลบการบล็อกหรือใช้การหยอดลูกแทน เป็นต้น นอกจากนี้ผลที่ตามมาหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันแล้ว ไม่ว่าจะเป็นแพ้หรือชนะมีผลต่อการรับรู้ถึงผลสำเร็จหรือล้มเหลว ซึ่งความรู้สึกนี้แม้บางส่วนจะเกิดเอง แต่ที่สำคัญคือการได้รับผลย้อนกลับจากคนอื่นหรือสังคมรอบข้าง รวมทั้งการกำหนดและการบรรลุเป้าหมายในการแข่งขันแม้จะแพ้อาจจะรู้สึกว่าการแข่งขันประสบความสำเร็จได้เพราะผลการแข่งขัน บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง ในทางตรงกันข้ามการชนะอาจรู้สึก

ล้มเหลวได้หากผู้เล่นประเมินว่าความสามารถของคู่ต่อสู้ต่ำกว่า และการแข่งขันนั้นไม่มีความหมายสำคัญ แม้ชนะก็ไม่สร้างความรู้สึกที่ดีได้

ภาพประกอบ 3 แสดงกระบวนการแข่งขันที่พากับความวิตกกังวล

1.8 ระดับของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลมีทั้งผลดีและผลเสีย ซึ่งจะขึ้นอยู่กับระดับความวิตกกังวลว่าจะอยู่ในระดับใด ศิริพร จิรวรรณกุล (2530: 20-29) ได้อธิบายถึงความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับบุคคลในแต่ละครั้งแต่ละบุคคลจะมีความรุนแรงไม่เท่ากัน ความรุนแรงจะมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นรู้ต่อสิ่งที่มาคุกคามว่าเป็นอันตรายมากน้อยเพียงใด ซึ่งสิ่งที่คุกคามนั้นอาจจะจริง หรือเป็นเพียงความคิดของบุคคลเองก็ได้ ความวิตกกังวลที่เป็นปกติมีระดับการแสดงออกที่ไม่ สัมพันธ์กับสาเหตุ และจะคงอยู่ตลอดเวลาและยังกล่าวถึงระดับของความวิตกกังวลทั้ง 4 ระดับ ไว้ดังนี้

1. ระดับต่ำ (Mild Anxiety+1) บุคคลที่มีลักษณะการตื่นตัวดี กระตือรือร้น สามารถสังเกตการณ์สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้ดี เรียนรู้ได้ มีความคิดริเริ่ม สามารถมองเห็นความเกี่ยวเนื่องจากเหตุการณ์ และอธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ให้คนอื่นทราบได้อย่างชัดเจน

2. ระดับกลาง (Moderate Anxiety +2) บุคคลรับรู้สิ่งต่างๆ ได้น้อยลง สนใจ ตื่นตัวมีสมาธิต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ การรับรู้ต่อสิ่งแวดล้อมน้อยลง ความสามารถมรการมองสถานการณ์และการแปลความหมายต่างๆ น้อยลงและจำกัด มีความรู้สึกท้อแท้ ต้องการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีความตื่นกลัวมากขึ้น แต่ยังรับรู้ เข้าใจความเกี่ยวเนื่องของเหตุการณ์อยู่

3. ระดับสูง (Panic Anxiety+3) เป็นภาวะความวิตกกังวลในระดับรุนแรงที่ทำให้บุคคลที่อยู่ในภาวะนี้มีการรับรู้ที่น้อยลง เลือกลงสนใจสิ่งกระตุ้นมีพลังขึ้น กระสับกระส่าย ลูกลึกลูกกลน แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้น้อย ไม่รับรู้และไม่เข้าใจเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง บางคนมีอาการทางกาย เช่น เบื่ออาหาร ความดันโลหิตสูง ปวดท้อง คลื่นไส้ ท้องเดิน เป็นต้น เริ่มมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความผิดปกติทางจิตใจ เช่น ซึมเศร้า แยกตัว

4. ระดับรุนแรง (Severe Anxiety+4) เป็นระดับความวิตกกังวลที่รุนแรงที่สุดบุคคลในภาวะนี้จะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ระบบการทำงานของร่างกายเพิ่มขึ้น มีความอดทนต่อสิ่งกระตุ้นต่าง ๆ ได้น้อย ไม่สามารถรับรู้สิ่งต่างๆ ได้หรือถ้ารับรู้ก็รับผิดพลาด ความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลลดลง แก้ปัญหาไม่ได้ มีความรู้สึกโกรธ ขาดที่พึ่ง เศร้าหดหู่ หมดอาลัยตายในชีวิต แยกตัวเอง พูดเสียงดัง เร็ว ไม่ประติดปะต่อเป็นประโยค หน้าหน้าคิ้วขมวด

1.9 การวัดความวิตกกังวล

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 55-56) กล่าวว่า นอกจากการวัดโดยใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ และการสังเกตอาการต่างๆ แล้ว ยังมีการวัดความวิตกกังวลโดยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวล ซึ่งแบบทดสอบความวิตกกังวลมีใช้อยู่หลายแบบ เช่น

1. แบบทดสอบความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย

- Spielberger's Trait Anxiety Inventory
- The Cognitive Somatic Anxiety Questionnaire

2. แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์

- Spielberger's State Anxiety Inventory
- The Activation-Deactivation Checklist

ในปัจจุบันมีแบบทดสอบที่ใช้วัดความวิตกกังวลโดยตรงกับการกีฬาอยู่ 2 แบบทดสอบ คือแบบทดสอบความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (Sport Competition Anxiety Test : SCAT) และแบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (The Competition State Anxiety Inventory-2 CSAI-2) ซึ่งแบบทดสอบทั้ง 2 แบบทดสอบนี้สร้างขึ้น โดย มาร์เตนส์ (Martens. 1977 : 157-168)

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (เขวงพจน์ ครองธานีินทร์. 2549: 18-19; อ้างอิงจาก พิชิต เมืองนาโพธิ์. 2542: 388-389) ได้กล่าวว่า การวัดความวิตกกังวลนั้นมีวิธีการวัดหลายอย่างหลายประเภทด้วยกัน ดังนี้

1. การวัดทางกายภาพ การวัดแบบนี้ต้องใช้เครื่องมือเครื่องมือนอกจากนี้ เช่น เครื่องมือวัดอัตราการเต้นของหัวใจ (Electrocardiogram) เครื่องวัดอัตราการหายใจ (Respiration Pneumogram) การดึงของกล้ามเนื้อ (Electromyogram) เป็นต้น โดยดูการเปลี่ยนแปลงที่แสดงออกทางร่างกาย เช่น อัตราการเต้นของหัวใจ การหายใจ ความดันโลหิต การขยายของรูม่านตา การมีเหงื่อออก การดึงของกล้ามเนื้อ การหลั่งของน้ำลาย การเกร็งของผิวหนัง การตรวจคลื่นสมอง การวัดต้องอาศัยผู้ชำนาญทางการตรวจและการแปลผล

2. การสังเกตอาการต่างๆ ของนักกีฬา เป็นวิธีการที่ค่อนข้างจะเหมาะสมสำหรับการวัดความวิตกกังวลในนักกีฬา การสังเกตนี้จะสามารถบอกได้ว่านักกีฬามีความวิตกกังวลมากน้อย

อย่างไรได้อย่างคร่าวๆ ไม่สามารถเจาะลึกลงไปอย่างละเอียดได้มาก ซึ่งการสังเกตสามารถที่จะสังเกตได้ทั้งอาการทางกาย อาการทางใจ และการแสดงออกทางพฤติกรรม

3. การวัดความวิตกกังวลโดยใช้แบบทดสอบ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่เป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก ซึ่งวัดโดยใช้แบบทดสอบวัดความวิตกกังวลนี้ แบบทดสอบที่ใช้โดยตรงกับนักกีฬาปัจจุบันมีอยู่ 2 ชนิด คือ แบบทดสอบความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (Sport Competition Anxiety Test: SCAT) และแบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (Competition Sport Anxiety Inventory-2: CSAI-2) โดยแบบทดสอบทั้งสองแบบนี้ถูกสร้างโดย มาร์เตนส์ (Martens) นักจิตวิทยาการกีฬาที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลกคนหนึ่ง

แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์

(Competition Sport Anxiety Inventory – 2: CSAI - 2)

มาเตนส์ (ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล. 2540: 22 – 24; อ้างอิงจาก Martens. 1982: 89 – 99) ได้อธิบายถึงแบบทดสอบนี้ว่าจะมีความวิตกกังวลตามสถานการณ์ตอนที่ถูกวัด เป็นการวัดแบบเฉพาะเจาะจง แบบทดสอบนี้ยังสามารถวัดระดับความวิตกกังวลแต่ละประเภทรวมทั้งความเชื่อมั่นในตนเองของบุคคลในสถานการณ์ด้วย แบบทดสอบนี้จะมีความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) และความเชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence) ซึ่งประกอบด้วยความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) และความเชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence) โดยนำคะแนนที่ได้ในแต่ละด้านนำมาวิเคราะห์ที่ละส่วน แบบทดสอบนี้ประกอบไปด้วยคำถาม 27 ข้อ ข้อที่ 1, 4, 7, 10, 13, 16, 19, 22 และ 25 จะเป็นข้อที่วัดความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ข้อที่ 2, 5, 8, 11, 14, 17, 20, 23 และ 26 จะเป็นข้อที่วัดความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) และข้อที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24 และ 27 จะเป็นข้อที่ใช้วัดความเชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence) คำตอบของแบบทดสอบนี้จะเป็นการตอบความรู้สึกว่าเห็นด้วยกับคำถามหรือไม่ คะแนนออกมาเป็นระดับตั้งแต่ 1 ถึง 4 การให้คะแนนก็จะให้ตามหมายเลขที่เลือก ยกเว้นเพียงข้อ 14 เท่านั้นที่คะแนนจะกลับกัน นั่นคือ ถ้าเลือกข้อ 1 จะได้ 4 คะแนน เลือกข้อ 2 ได้ 3 คะแนน เลือกข้อ 3 จะได้ 2 คะแนน เลือกข้อ 4 จะได้ 1 คะแนนเมื่อรวมคะแนนออกมาแล้วระดับคะแนนจะอยู่ระหว่าง 9 ถึง 36 ในแต่ละหัวข้อชนิดของความวิตกกังวล ถ้าคะแนนมากก็หมายความว่ามีความวิตกกังวลต่อสถานการณ์สูง ถ้าคะแนนน้อยก็หมายความว่ามีความวิตกกังวลต่อสถานการณ์น้อยนั่นเอง ระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของซีเอสไอเอทู (CSAI – 2) จะเป็นดังนี้

คะแนน 9 – 17 ระดับความวิตกกังวล ความตื่นเต้นต่ำ

คะแนน 18 – 26 ระดับความวิตกกังวล ความตื่นเต้นปานกลาง

คะแนน 27 – 36 ระดับความวิตกกังวล ความตื่นเต้นสูง

2. ประวัติการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

ก่อนปี พ.ศ. 2500 กีฬาที่แข่งขันระหว่างสถาบันอุดมศึกษามีไม่มากนัก เช่น กรีฑา วอลเลย์บอล ฟุตบอล เทนนิสและแบดมินตัน เป็นต้น และมีมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมการแข่งขัน 5 มหาวิทยาลัย คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยมหิดลในปัจจุบัน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร การแข่งขันกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัยขณะนั้น ยังไม่เรียกว่า กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย และไม่มีกรรวมกีฬาหลายชนิดมาแข่งพร้อมกันอย่างไรในปัจจุบัน แต่จะแยกแข่งขันแต่ละประเภทกีฬา จนกระทั่งปี พ.ศ. 2513 มีการรวมเอากีฬาชนิดต่างๆ มาแข่งขันพร้อมกันและจัดการแข่งขันภายในเวลาประมาณ 1 สัปดาห์ ซึ่งนับได้ว่าเป็นต้นกำเนิดของกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1

ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 18 - 25 พฤศจิกายน 2513 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 8 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ องค์การนักศึกษา ร่วมกับชมรมกีฬาเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขัน งบประมาณได้จากการรวมทุนขององค์กรนักศึกษา ส่วนระเบียบการแข่งขันใช้ของสมาคมเป็นหลัก

ในปี พ.ศ. 2514 ไม่มีการแข่งขัน เนื่องจากปัญหาทางการเมือง และเป็นปีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงเริ่มก่อตั้ง และเปิดรับสมัครนักศึกษาใหม่ หมายเหตุการจัดการแข่งขัน องค์การนักศึกษา ร่วมกับชมรมกีฬาเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขัน งบประมาณได้จากการรวมทุนขององค์กรนักศึกษา ส่วนระเบียบการแข่งขันใช้ของสมาคมเป็นหลัก

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 2

ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 9 - 17 พฤศจิกายน 2515 ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 8 มหาวิทยาลัยมีการจัดตั้งคณะกรรมการร่างข้อบังคับที่เรียกว่า "ข้อบังคับคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พ.ศ.2515" และได้จัดตั้งคณะกรรมการบริหารกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยขึ้น โดยมีศาสตราจารย์ปัจจุ บุนนาค เป็นประธานและมีผู้ช่วยศาสตราจารย์จรินทร์ ธานีรัตน์ เป็นเลขาธิการ มีผู้แทนจากสถาบันสมาชิกเป็นกรรมการ การแข่งขันครั้งนี้ มีปัญหาเรื่องงบประมาณจัดการแข่งขัน คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยร่วมกับศาสตราจารย์อรุณ สรเทศน์ อธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเข้าพบจอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรีเพื่อขอ งบประมาณสนับสนุน การจัดการแข่งขันครั้งนี้ นายกรัฐมนตรีได้อนุมัติสมทบรายได้ของกองสลากกินแบ่งรัฐบาลจำนวน 40,000 บาทและแนะนำให้คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ขึ้นตรงกับองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย

(การกีฬาแห่งประเทศไทยในปัจจุบัน) เพื่อจะได้จัดสรรงบประมาณสมทบการจัดการแข่งขันให้เป็นประจำทุกปี ในปีนี้ เป็นปีแรกที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้เริ่มเข้าแข่งขัน

ปี พ.ศ. 2516 ไม่มีการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เนื่องจากมีปัญหาทางการเมือง แต่องค์การส่งเสริมกีฬามหาวิทยาลัยก็ได้ตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งขึ้นมาเพื่อแก้ไขปรับปรุงข้อบังคับกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. 2515 ให้สอดคล้องกับข้อบังคับสหพันธ์กีฬานานาชาติ ใช้ชื่อว่า "คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2516" ใช้ชื่อย่อว่า ก.ก.ม.ท. "The University Sports Board of Thailand-U.S.B.T) โดยอยู่ภายใต้การส่งเสริมของรัฐบาลและขึ้นตรงต่อองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 3

ครั้งที่ 3 ระหว่างวันที่ 25 ธันวาคม 2517 - 4 มกราคม 2518 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จัดการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย การแข่งขันช่วงนี้อยู่ในระหว่างเทศกาลปีใหม่ มีวันหยุดหลายวันทำให้นักกีฬาไม่เสียการเรียนมากนัก

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 4

ครั้งที่ 4 ระหว่างวันที่ 25 ธันวาคม 2518 - 4 มกราคม 2519 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จัดการแข่งขัน 13 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 11 มหาวิทยาลัย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 5

ครั้งที่ 5 ระหว่างวันที่ 22 - 28 มกราคม 2520 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 8 มหาวิทยาลัยร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 13 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย เนื่องจากการเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันต้องใช้งบประมาณสูง คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย จึงขอความร่วมมือให้มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 8 มหาวิทยาลัยร่วมกันเป็นเจ้าภาพ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เริ่มเข้ามามีบทบาทในการจัดการแข่งขัน โดยเริ่มดำเนินการเกี่ยวกับระเบียบการแข่งขันแต่ละชนิด ในปีนี้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า (ซึ่งขณะนั้นยังร่วมเป็นสถาบันเดียว) เข้าร่วมการแข่งขันเป็นครั้งแรก

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 6

ครั้งที่ 6 ระหว่างวันที่ 29 ธันวาคม 2521 - 6 มกราคม 2522 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 4 มหาวิทยาลัยร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย ไม่มีมหาวิทยาลัยได้รับเป็นเจ้าภาพการแข่งขัน คณะกรรมการบริหาร (ก.ก.ม.ท.) จึงขอความร่วมมือให้มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 4 มหาวิทยาลัยร่วมเป็นเจ้าภาพ ในปีนี้ คณะกรรมการบริหาร (ก.ก.ม.ท.) ได้เพิ่มข้อบังคับในการแข่งขัน โดยกำหนดให้นักกีฬาแต่ละคนมีสิทธิ์เข้าแข่งขันชิงเหรียญทองได้ไม่เกิน 3 เหรียญ เพราะต้องการให้ นิสิตนักศึกษาเข้าร่วมการแข่งขันได้มากขึ้น และได้เพิ่มการแข่งขันกีฬาจาก 13 ชนิด เป็น 18 ชนิดกีฬา

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 7

ครั้งที่ 7 ระหว่างวันที่ 9 - 16 ธันวาคม 2522 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 5 มหาวิทยาลัย
ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 8

ครั้งที่ 8 ระหว่างวันที่ 25 ตุลาคม - 1 พฤศจิกายน 2523 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย ในปีนี้คณะ
กรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดให้การจัดการแข่งขันอยู่ระหว่าง 2
สัปดาห์สุดท้ายของเดือนตุลาคม เพราะมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ปิดภาคการศึกษา ทำให้ลดปัญหาใน
เรื่องที่พักสำหรับ เจ้าภาพ ที่ต้องจัดที่พักให้กับนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน ในการแข่งขันครั้งนี้
เป็นครั้งแรก ที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้สนับสนุนงบประมาณจัดการแข่งขัน งบประมาณ การเดินทาง
เบี้ยเลี้ยงนักกีฬา และเจ้าหน้าที่โดยใช้งบประมาณ กิจกรรมนักศึกษาที่ได้รับสนับสนุนจากรัฐบาล

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 9

ครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 24 - 31 ตุลาคม 2524 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพ 5 มหาวิทยาลัย
ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13
มหาวิทยาลัย ไม่มีมหาวิทยาลัยได้รับเป็นเจ้าภาพ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัย
(ก.ก.ม.ท.) จึงขอความร่วมมือให้ 5 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพเป็นเจ้าภาพ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 10

ครั้งที่ 10 ระหว่างวันที่ 24 - 31 ตุลาคม 2525 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขต
บางแสน จัดการแข่งขัน 17 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย ในปีนี้
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน ซึ่งยังไม่ได้เปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยบูรพาได้รับ
เป็นเจ้าภาพ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 11

ครั้งที่ 11 ระหว่างวันที่ 24 - 31 ตุลาคม 2526 ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน
18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการ
บริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดคุณสมบัติของนักกีฬา ดังนี้

1. สำหรับปริญญาตรี เข้าแข่งขันได้ไม่เกิน 5 ครั้ง
2. สำหรับสูงกว่าปริญญาตรี เข้าแข่งขันได้ไม่เกิน 3 ครั้ง

โดยเริ่มนับตั้งแต่การแข่งขัน ครั้งที่ 9 (ปีการศึกษา 2524) เป็นต้นมา

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12

ครั้งที่ 12 ระหว่างวันที่ 24 - 31 ตุลาคม 2527 ณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จัดการแข่งขัน
19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 13 มหาวิทยาลัย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 13

ครั้งที่ 13 ระหว่างวันที่ 3 - 10 พฤศจิกายน 2528 ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 26 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนากีฬามหาวิทยาลัยครั้งใหญ่ โดยคณะกรรมการอำนวยการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย มีนโยบายส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเข้าร่วมแข่งขันได้ และได้มีข้อบังคับคณะกรรมการกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2528 โดยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ต้องเสียค่าสมัครเข้าร่วมการแข่งขัน การแข่งขัน ครั้งนี้มีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 4,292 คน ซึ่งสูงสุดนับแต่มีการแข่งขัน

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14

ครั้งที่ 14 ระหว่างวันที่ 27 ตุลาคม - 3 พฤศจิกายน 2529

ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 27 มหาวิทยาลัย ในปีนี้คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้มีการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับ ระเบียบและการดำเนินการให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพครั้งสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องคุณสมบัตินักกีฬาและผลการศึกษา การแข่งขันครั้งนี้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ได้แยกเป็น 3 มหาวิทยาลัย (พระนครเหนือ, ธนบุรี, และเจ้าคุณทหารลาดกระบัง) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ริเริ่มโครงการพัฒนากีฬาชาติขึ้น โดยรับนักกีฬาทิมชาติเข้าศึกษาด้วยวิธีพิเศษเป็นมหาวิทยาลัยแรกและมีนักกีฬาในโครงการส่วนหนึ่งเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ด้วย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 15

ครั้งที่ 15 ระหว่างวันที่ 25 ตุลาคม - 1 พฤศจิกายน 2530 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน จัดการแข่งขัน 24 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 31 มหาวิทยาลัย ในปีนี้คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับ ระเบียบ มีการประกาศตัดสินสิทธิ์นักกีฬาที่ไม่ได้ปฏิบัติตามข้อบังคับ เกี่ยวกับคุณสมบัตินักกีฬาและเอกสารการสมัครไม่ครบตามกำหนด

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16

ครั้งที่ 16 ระหว่างวันที่ 17 - 24 ตุลาคม 2531 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 34 มหาวิทยาลัย ในปีนี้คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดให้นักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ต้องมีผลการเรียนในปีที่ผ่านมาไม่ต่ำกว่า 12 หน่วยกิต (จากเดิม 9 หน่วยกิต) และการแข่งขันครั้งนี้มีปัญหาในการจัดการแข่งขันมวยสากลสมัครเล่นเกี่ยวกับคุณสมบัตินักกีฬาจนทำให้ ก.ก.ม.ท. ต้องนำไปทบทวน เพื่อปรับปรุงข้อบังคับและระเบียบใหม่อีกครั้ง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 17

ครั้งที่ 17 ระหว่างวันที่ 20 - 27 ตุลาคม 2532 ณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 33 มหาวิทยาลัย คณะกรรมการอำนวยการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้มีมติให้มหาวิทยาลัยเอกชนเข้าเป็นสมาชิกได้เหมือนกับมหาวิทยาลัยของรัฐ จากมติดังกล่าวทำให้มีมหาวิทยาลัยสมัครเข้าร่วมการแข่งขันมากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะกีฬาประเภททีม ต้องมีการแข่งขันรอบคัดเลือก เพื่อให้เหลือทีมตามจำนวนที่กำหนดในแต่ละชนิดกีฬา เป็นปีที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เหรียญทองเป็นอันดับ 1 ซึ่งแต่เดิมมหาวิทยาลัยรามคำแหง ครองอันดับ 1 มาถึง 14 ครั้ง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 18

ครั้งที่ 18 ระหว่างวันที่ 23 - 30 พฤศจิกายน 2533 ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการแข่งขัน 20 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 มหาวิทยาลัย ในปีนี้มีมหาวิทยาลัยของรัฐ 3 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยบูรพา (ซึ่งแยกออกจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) และ ม.อุบลราชธานี ได้สมัครเข้าแข่งขันเป็นครั้งแรก คณะอนุกรรมการเทคนิคการกีฬาในคณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้เริ่มนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในขั้นตอนการสมัครของมหาวิทยาลัยต่างๆ และมีนักกีฬาจำนวนมากที่สุดที่ถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้เข้าแข่งขัน เนื่องจากคุณสมบัติและเอกสารไม่ครบ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 19

ครั้งที่ 19 ระหว่างวันที่ 8 - 15 มกราคม 2535 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล จัดการแข่งขัน 22 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 มหาวิทยาลัย มีการจัดการแข่งขันกีฬากอล์ฟขึ้นเป็นครั้งแรก และได้มีการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัตินักกีฬามวยสมัครเล่น ให้มีคุณสมบัติเหมือนกับนักกีฬาชนิดอื่น คณะอนุกรรมการเทคนิคการกีฬา ในคณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยได้พิจารณารูปแบบจัดการแข่งขันใหม่ และคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยมีมติให้กีฬาประเภททีมลดจำนวนลงเหลือ 12 - 16 ทีม โดยจัดการแข่งขันแบบ ลีก (League) หรือใช้แบบโซน ซึ่งเริ่มใช้ระบบนี้ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20 และได้มีการทดลองจัดวอลเลย์บอลหญิงรอบคัดเลือก โดยคัดเลือกให้เหลือ 12 ทีม

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 20

ครั้งที่ 20 ระหว่างวันที่ 8 - 15 มกราคม 2536 ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จัดการแข่งขัน 22 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 มหาวิทยาลัย ในปีนี้กีฬาประเภททีมได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬารอบคัดเลือกขึ้น เพื่อให้เหลือจำนวน 12 - 16 ทีม สำหรับวอลเลย์บอลหญิงจัดการแข่งขันรอบคัดเลือกต่างไปจากประเภทอื่น คือ คัดเอาทีมที่ได้คะแนน 12 ทีม ไปแข่งขันในรอบสุดท้าย และมีการลดนักกีฬาชายโตให้เหลือรุ่นละ 1 คน เพื่อให้สอดคล้องกับการแข่งขันระดับนานาชาติ เริ่มมีการจำกัดและปรับลดจำนวนนักกีฬาที่ส่งเข้าแข่งขันในกีฬาหลายประเภท เช่น ยิงปืน หมากกระดาน แบดมินตัน เทนนิส บริดจ์ จากการที่มีการดำเนินการดังกล่าว ทำให้ลดจำนวนนักกีฬาจาก 5,636 คน ในครั้งที่ 19 เหลือ นักกีฬาที่แข่งในครั้งนี้อยู่ประมาณ 4,300 คน

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21

ครั้งที่ 21 ระหว่างวันที่ 19 - 26 พฤศจิกายน 2536 ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 39 มหาวิทยาลัย ปีนี้มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์ขึ้นเป็นครั้งแรก และได้กำหนดคุณสมบัติของนักกีฬาที่ไม่ได้สัญชาติไทยให้สามารถเข้าร่วมการแข่งขันได้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในระเบียบการแข่งขันกีฬานั้น และในปีนี้ได้มีปัญหาเกี่ยวกับนักกีฬาที่เรียนหลายสถาบัน เข้าร่วมการแข่งขันและมีการเริ่มเก็บค่าธรรมเนียมเข้าร่วมในการแข่งขันคนละ 20 บาท

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 22

ครั้งที่ 22 ระหว่างวันที่ 2 - 9 ธันวาคม 2537 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 37 มหาวิทยาลัย การจัดการแข่งขันครั้งนี้ เจ้าภาพได้จัดสถานที่แข่งขันไว้หลายแห่ง คือ วิทยาเขตรังสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ การกีฬาแห่งประเทศไทยและสนามรูปเตมีย์ ทำให้ต้องใช้บุคลากรในการดำเนินการ โดยเฉพาะในส่วนของกรรมการรายงานผลจำนวนมาก มีการจำกัดจำนวนนักกีฬาแต่ละมหาวิทยาลัยที่จะเข้าแข่งขัน เช่น กรีฑา กีฬาทางน้ำ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23

ครั้งที่ 23 ระหว่างวันที่ 19 - 26 มกราคม 2539 ณ สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้ จัดการแข่งขัน 15 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ใช้สนาม 700 ปี จังหวัดเชียงใหม่เป็นสนามแข่งขัน และการจัดการแข่งขันครั้งนี้ เจ้าภาพมีปัญหาด้านการหางบประมาณสนับสนุน เนื่องจากจังหวัดเชียงใหม่เพิ่งเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ จึงทำให้เจ้าภาพลดชนิดกีฬา ลงเหลือ 15 ชนิด มีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน 3,798 คน และมีการปรับค่าธรรมเนียมเข้าร่วมการแข่งขันจากคนละ 20 บาท เป็นคนละ 40 บาท

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 24

ครั้งที่ 24 ระหว่างวันที่ 14 - 21 มกราคม 2540 ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการแข่งขัน 21 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 42 มหาวิทยาลัย ในการจัดการแข่งขันครั้งนี้ มีมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนเข้าร่วมการแข่งขัน 42 มหาวิทยาลัย/สถาบัน ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงที่สุดตั้งแต่มีการจัดการแข่งขันมา และมีการชิงชัย 172 เหรียญทอง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 25

ครั้งที่ 25 ระหว่างวันที่ 9 - 16 มกราคม 2541 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา จัดการแข่งขัน 16 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 41 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้ เจ้าภาพจัดพิธีเปิดและปิดการแข่งขันที่อาคารสระว่ายน้ำ และเริ่มมีการตรวจสอบกระตุ้นเป็นครั้งแรก ในการแข่งขันมีการชิงชัย 163 เหรียญทอง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 26

ครั้งที่ 26 ระหว่างวันที่ 29 มกราคม 2541 - 5 กุมภาพันธ์ 2542

ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จัดการแข่งขัน 21 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 46 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้เจ้าภาพจัดสถานที่แข่งขันไว้หลายแห่ง เนื่องจากเป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย ณ วิทยาเขตบางเขน วิทยาเขตกำแพงแสน และสนามกีฬากลาง จังหวัดสุพรรณบุรี ในระหว่างการแข่งขัน ต้องมีการย้ายสนามแข่งขันกรีฑาจากวิทยาเขตกำแพงแสน ไปยังสนามกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี เนื่องจากมีฝนตกหนักทำให้สภาพสนามเสียหายใช้ทำการแข่งขันไม่ได้

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27

ครั้งที่ 27 ระหว่างวันที่ 4 - 10 ธันวาคม 2542 ณ มหาวิทยาลัยนครินทรวิโรฒ วิทยาเขต

องครักษ์ จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 51 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้เป็นหนึ่งในกิจกรรมเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ในวโรกาสมหามิ่งมงคลที่พระองค์ทรงเจริญพระชนมพรรษา 72 พรรษา มีมหาวิทยาลัยสมัครเข้าเป็นสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก 6 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยอีสเทอร์นเอเชีย มหาวิทยาลัยฉีฉวน มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา วิทยาลัยคริสเตียน วิทยาลัยรัตนบัณฑิต และวิทยาลัยเทคโนโลยีธนบุรี มีการชิงชัยทั้งสิ้น 143 เหรียญทอง, 143 เหรียญเงิน และ 206 เหรียญทองแดง ในการแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับฯ เพื่อให้เป็นไปตามกรอบนโยบายที่จะพัฒนารูปแบบกีฬา มหาวิทยาลัยใหม่ไว้หลายประการ อาทิ ให้เจ้าภาพจัดการแข่งขันได้ไม่เกิน 18 ชนิดกีฬา จากหมวดกีฬาบังคับ กีฬาเลือกสากล กีฬาเลือกทั่วไป กีฬาไทยและกีฬาจากการเสนอของเจ้าภาพ ส่วนชนิดกีฬาที่เจ้าภาพไม่ได้จัดให้มหาวิทยาลัยที่ไม่ได้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันยกมหกรรม รวมทั้งมีการแก้ไขปรับปรุงระเบียบการแข่งขันกีฬาแต่ละชนิดแต่ละชนิดให้มี ความเป็นมาตรฐานสากลและเป็นปัจจุบันอีกด้วย

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ครั้งที่ 28 ระหว่างวันที่ 7 - 14 มกราคม 2544 ณ มหาวิทยาลัยฉีฉวน อ.อุ๋ทอง

จ.สุพรรณบุรี จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา กีฬาสาธิต 1 ชนิดกีฬา การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัยทั้งสิ้น 186 เหรียญทอง 191 เหรียญเงิน 263 เหรียญทองแดง

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29

ครั้งที่ 29 ระหว่างวันที่ 9 - 16 ธันวาคม 2544 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รังสิต

ปทุมธานี จัดการแข่งขัน 25 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 58 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัยทั้งสิ้น 217

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30

ครั้งที่ 30 ระหว่างวันที่ 11 - 18 มกราคม 2545 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม จัดการแข่งขัน

21 ชนิดกีฬา กีฬาสาธิต 1 ชนิดกีฬา คือ เรือพาย มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 58 มหาวิทยาลัย การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัย ทั้งสิ้น 194 เหรียญทอง คำขวัญ เกมน้ำใจ เกมมิตรภาพ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31

ครั้งที่ 31 ระหว่างวันที่ 10 - 17 มกราคม 2547 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 22 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 61 สถาบัน การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัย ทั้งสิ้น 234 เหรียญทอง คำขวัญ ทองกวาวเกมส์ เชื่อมสามัคคี ผูกพันไมตรี

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 32

ครั้งที่ 32 ระหว่างวันที่ 8 - 15 มกราคม 2548 ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จ.นครราชสีมา จัดการแข่งขัน 20 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 102 สถาบัน การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัย ทั้งสิ้น 204 เหรียญทอง คำขวัญ กีฬาปัญญาชน คนรักสุขภาพ

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33

ครั้งที่ 33 ระหว่างวันที่ 23 - 30 ธันวาคม 2548 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา จ.นครปฐม จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 110 สถาบัน กีฬาสาธิต 3 ชนิดกีฬา คือ ชีมน้ำ ยิงเป้าบิน และลีลาศ คำขวัญ กีฬาสร้างสุขภาพและสังคมแห่งความสามัคคี

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34

ครั้งที่ 34 ระหว่างวันที่ 19 - 26 มกราคม 2550 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ จ.นครนายก จัดการแข่งขัน 25 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 115 สถาบัน คำขวัญ กีฬาสีเขียวเพื่อคุณภาพชีวิต สติปัญญา วิชาการและกัลยาณมิตร

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

ครั้งที่ 35 ระหว่างวันที่ 7 - 11 มกราคม 2551 ณ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จ.นครศรีธรรมราช จัดการแข่งขัน 25 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 115 สถาบัน คำขวัญ พลังกีฬา สามัคคี เทศักดิ์ศรีอุดมศึกษา

กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 36

ครั้งที่ 36 ระหว่างวันที่ 11 - 18 มกราคม 2552 ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง หัวหมาก

3. ระเบียบการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

การแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย แบ่งออกเป็น 2 รอบ ได้แก่ รอบคัดเลือก และรอบมหกรรม ในการแข่งขันรอบคัดเลือกให้เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ในส่วนของรอบมหกรรม มีการจัดการแข่งขัน ดังนี้

1. ทีมที่ชนะเลิศการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ผ่านมามีสิทธิ์จัดอยู่ในอันดับที่ 1 ของสาย A
2. ให้ทีมมหาวิทยาลัยเจ้าภาพมีสิทธิ์เลือกอยู่สายหนึ่งสายใดในรอบแรกได้
3. จำนวน 16 ทีม

3.1 รอบแรก ให้แบ่งออกเป็น 4 สายๆ ละ 4 ทีม โดยวิธีจับฉลาก และในแต่ละสายแข่งขันแบบพบกันหมด ทีมที่ได้คะแนนเป็นที่ 1 และที่ 2 ของแต่ละสายเข้าทำการแข่งขันในรอบต่อไป

3.2 ตั้งแต่รอบที่สองจนถึงรอบชิงชนะเลิศ ให้แข่งขันแบบแพ้คัดออก ทีมชนะในรอบรองชนะเลิศแข่งขันชิงชนะเลิศ ทีมแพ้ในรอบรองชนะเลิศแข่งขันชิงอันดับที่ 3

4. จำนวน 24 ทีม

4.1 รอบแรก ให้แบ่งออกเป็น 8 สายๆ ละ 3 ทีม โดยวิธีจับฉลาก และในแต่ละสายแข่งขันแบบพบกันหมด ทีมที่ได้คะแนนเป็นที่ 1 และที่ 2 ของแต่ละสายเข้าทำการแข่งขันในรอบต่อไป

4.2 ตั้งแต่รอบที่สองจนถึงรอบชิงชนะเลิศ ให้แข่งขันแบบแพ้คัดออก ทีมชนะในรอบรองชนะเลิศแข่งขันชิงชนะเลิศ ทีมแพ้ในรอบรองชนะเลิศแข่งขันชิงอันดับที่ 3

5. การแข่งขันในรอบแรกให้นับคะแนนดังนี้

5.1 ทีมชนะได้ 2 คะแนน ทีมแพ้ได้ 1 คะแนน

5.2 ในกรณีที่มียุทธวิธีที่คะแนนเท่ากัน และจะต้องพิจารณาให้ทีมใดทีมหนึ่งเข้าแข่งขันรอบต่อไป ให้พิจารณาผลการแข่งขันเฉพาะคู่กรณีโดยให้ทีมชนะในรอบนั้นได้อันดับที่ดีกว่า แต่ถ้ามากกว่า 2 ทีม ให้จับฉลากจัดอันดับทีมเข้ารอบ

4. การเป็นผู้ตัดสินที่ดี

เฟร็ด ฮอร์แกน กล่าวถึงลักษณะ 10 ประการของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล (สุชาย วิจิตรบุญรักษ์, 2546: Online) กีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยม มีการแข่งขันในการจัดการแข่งขันกีฬาทุกระดับเป็นกีฬาที่ผู้เล่นต้องใช้ความแข็งแรง รวดเร็ว เป็นเกมที่มีการปะทะกันตลอดเวลาจึงจำเป็นที่ผู้ตัดสินจะต้องมีความพร้อมในทุกๆ ด้าน ที่จะทำให้เกมการแข่งขันจบลงอย่างราบรื่น เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นผู้เล่น ผู้ฝึกสอน ผู้เกี่ยวข้องของทีม ตลอดจนกองเชียร์

ผู้ตัดสินต้องยึดมั่นในความยุติธรรม ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการปฏิบัติหน้าที่ การรู้จักกติกาและวิธีการตัดสินที่เหมาะสม การมีสมรรถภาพทางกายที่ดี การรู้จักใช้จิตวิทยา เพื่อให้ผู้ตัดสินเกิดการพัฒนาสู่การเป็นผู้ตัดสินที่ดี ลักษณะ 10 ประการสู่ความสำเร็จของการเป็นผู้ตัดสินบาสเกตบอล ดังนี้

1) ผู้ตัดสินที่ดีต้องให้ความสำคัญกับบุคลิกลักษณะภายนอกของตนเอง ชุดแต่งกายต้องสะอาด ดูดี บุคลิกลักษณะภายนอกของผู้ตัดสินจะนำไปสู่ความน่าเชื่อถือและความศรัทธาเมื่อลงปฏิบัติหน้าที่

2) ผู้ตัดสินที่ดีต้องตรงต่อเวลา การเดินทางมาให้ตรงเวลา ยังเป็นการเตรียมพร้อมก่อนการแข่งขัน ซึ่งถือเป็นช่วงแรกของเวลาการแข่งขันผู้ตัดสินต้องมีเวลาเพียงพอในการแต่งกาย ปรึกษาหารือเหตุการณ์การแข่งขันกับผู้ร่วมงาน

3) ผู้ตัดสินที่ดีต้องไม่ปฏิบัติหน้าที่เพียงโดยลำพังในการแข่งขันมิได้มีเพียงสองทีมแต่มีสามทีม อีกทีมหนึ่งก็คือทีมของผู้ตัดสินอันรวมไปถึงเจ้าหน้าที่โต๊ะบันทึกคะแนนด้วยการปรึกษาหารือกันก่อนการแข่งขันเป็นเรื่องที่สำคัญ

4) ระหว่างการแข่งขัน ผู้ตัดสินที่ดีต้องไม่พูดคุยโต้ตอบกับผู้เล่นและผู้ฝึกสอนจนยืดเยื้อ การโต้เถียงเช่นนั้นจะเป็นเหตุทำให้ปัญหามากขึ้นมากกว่าจะพบทางแก้ปัญหาหากมีความจำเป็น การพูดคุยนั้นต้องสุภาพ มีมารยาท มีความชัดเจน ได้ใจความ

5) ผู้ตัดสินที่ดีต้องไม่ทำตนเองให้เป็นจุดสนใจ บทบาทของผู้ตัดสินควรดำเนินไปอย่างไม่สะดุดตาเท่าที่ทำได้ การใช้เสียงดังเกินความจำเป็น การแสดงออกทางสีหน้าหรือการสื่อสารด้วยร่างกายกับผู้เล่น ผู้ฝึกสอนหรือกองเชียร์ ตรงกันข้ามเสียงที่ใช้ต้องชัดเจน จริงจังและน่าเชื่อถือ เสียงนกหวีดต้องคมและสั้น สัญญาณสื่อความหมายได้ชัดเจน

6) ผู้ตัดสินที่ดีต้องรู้ว่าการตัดสินที่เกิดขึ้นในระหว่างการแข่งขันอาจจะเป็นที่สงสัยของผู้เล่นหรือผู้อื่น การตัดสินทุกครั้งไม่ได้กำหนดด้วยเสียงนกหวีดขณะแข่งขันผู้ตัดสินอาจพิจารณาว่าการละเมิดยังไม่ได้เกิดขึ้นถึงแม้ว่าผู้เล่น ผู้ฝึกสอน กองเชียร์ อาจไม่คิดเช่นนั้น ในกรณีนี้การไม่มีสัญญาณนกหวีดคือการสื่อสารในตัวเองอย่างชัดเจนไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแสดงเหตุผลกับคำตัดสินนั้น

7) ผู้ตัดสินที่ดีต้องไม่ยึดถือกติกาจนเกินไป ควรตระหนักว่า กติกาทุกข้อมีจุดประสงค์เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปรัชญาการเล่น ผู้ตัดสินควรรู้จักใช้กติกาให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ คำว่า “ จังหวะ ” การไหลลื่นหรือความต่อเนื่องของเกมและ “ การจัดการกับเกม ” เป็นเรื่องที่มีความสำคัญเช่นเดียวกับคำนิยามในกติกา

8) ผู้ตัดสินที่ดีต้องมีลักษณะเป็นมืออาชีพ เปิดเผย และมีเหตุผล เมื่อมีช่วงของการหยุดเวลา ผู้ตัดสินพึงใช้เวลาในการพูดคุย รับฟังความคิดเห็นผู้ร่วมงาน จะช่วยทำให้ผู้ร่วมงานเกิดความมั่นใจ เป็นการเตรียมความพร้อมของจิตใจเพื่อเข้าสู่การเล่นในช่วงต่อไป

9) ผู้ตัดสินที่ดีคือผู้มีมารยาท และควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ และไม่สูญเสียความอดทนไปกับผู้เล่นหรือทั้งผู้ฝึกสอนและกองเชียร์ ผู้ตัดสินต้องยอมรับการพูดคุย ปรึกษาข้อขัดแย้งในการเล่น ในขณะที่เดียวกันต้องควบคุมสถานการณ์ให้ได้

10) ผู้ตัดสินต้องตระหนักว่าเขาไม่ใช่ผู้ที่ไม่รู้จักความผิดพลาด ความผิดพลาดย่อมมีโอกาสเกิดขึ้นได้เสมอ เมื่อความผิดพลาดเกิดขึ้น ควรรู้จักการยอมรับข้อผิดพลาดนั้น โดยไม่ทำให้เกิดการขาดความมั่นใจและความวุ่นวายใจ เมื่อความผิดพลาดได้รับการแก้ไขแล้ว มันก็คือความถูกต้อง หากมันเกินขอบเขตที่จะแก้ไขได้ การแข่งขันก็ต้องดำเนินต่อไป พึงระลึกว่า “การปฏิบัติหน้าที่ให้เต็มความสามารถที่สุดคือวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติหน้าที่เสมอ”

บ่อยครั้งที่การปฏิบัติหน้าที่จะไม่ได้รับความขอบคุณจากใครเลย มันเป็นไปได้ที่จะทำให้คำตัดสินได้รับความชื่นชมจากทุกๆ คน ดังนั้น และจงใช้ความยุติธรรมเป็นแนวทางในการพิจารณา การปฏิบัติตามระเบียบแบบแผน การมีมารยาทที่ดี ความมั่นใจในตนเองและความเป็นมืออาชีพ เพื่อการพัฒนาสู่การเป็นผู้ตัดสินที่ดี

5. คุณลักษณะและหลักการของผู้ตัดสินบาสเกตบอลที่ดี

คุณลักษณะที่ดีของผู้ตัดสินบาสเกตบอล นอกจากลักษณะพื้นฐานที่ดีตามแบบที่สังคมพึงประสงค์แล้ว ผู้ตัดสินจะต้องมีความรู้และความเข้าใจในกฎกติกาและมารยาทของการเล่นบาสเกตบอล อย่างถ่องแท้และแม่นยำ สามารถใช้เป็นหลักในการตัดสินได้ทันที มีความขยันในการฝึกซ้อม และทบทวนการปฏิบัติหน้าที่อยู่เสมอ รู้จักรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจให้แข็งแรงสมบูรณ์ และที่สำคัญคือ ต้องเป็นคนรักความยุติธรรม จึงจะเป็นผู้ตัดสินที่ดีที่มีประสิทธิภาพและสามารถรักษาเกียรติประวัติในการตัดสินที่ดีได้ (เจเลีย พิมพันธ์ุ 2539: 5-10)

ลักษณะผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล

1. มีความมุ่งมั่นในผลงานตนเอง
 - 1.1 ศึกษาและทบทวนเทคนิคการตัดสินอยู่เสมอ
 - 1.2 สนใจติดตามการประชุมสัมมนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กับผู้ตัดสินและบุคคลทั่วไป
 - 1.3 เตรียมตัวก่อนทำการตัดสินอย่างเพียงพอ
 - 1.4 หลังจากการตัดสินแล้ว มีการทบทวนว่าตนเองตัดสินผิดพลาดอย่างไร
2. มีความตรงต่อเวลา
 - 2.1 รักษาเวลาในด้านการแข่งขันให้เป็นไปตามกำหนดการ
 - 2.2 รักษาเวลาในด้านการนัดหมาย
 - 2.3 รักษาเวลาในการทำงาน
3. มีความยุติธรรม
 - 3.1 มีความคงเส้นคงวาในการตัดสิน
 - 3.2 ไม่ลำเอียง หรืออคติต่อทีมแข่งขัน
 - 3.3 ตัดสินเฉียบขาดและถูกต้องอย่างทัดเทียมกัน
4. มีพฤติกรรมที่เป็นประชาธิปไตย คือ
 - 4.1 รู้หน้าที่และสิทธิของตน
 - 4.2 ตัดสินใจด้วยใช้เหตุผลเป็นหลัก
 - 4.3 รับฟังเหตุผลและยอมรับบทบาทซึ่งกันและกัน
5. ปฏิบัติตามกฎระเบียบ คือ
 - 5.1 ปฏิบัติตามคำสั่งของหัวหน้า หรือผู้บังคับบัญชา
 - 5.2 ปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกรรมการผู้ตัดสิน
 - 5.3 ปฏิบัติตามระเบียบของสหพันธ์บาสเกตบอลนานาชาติ
6. มีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ คือ
 - 6.1 ตั้งใจทำหน้าที่ให้ดีที่สุด
 - 6.2 เอาใจใส่ต่อผลการปฏิบัติหน้าที่ตนเองและเพื่อนร่วมงาน

6.3 มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และยอมรับผิด เมื่อมีข้อผิดพลาด

7. มีความสามารถควบคุมอารมณ์ คือ

7.1 อดทนอดกลั้นต่อคำวิพากษ์วิจารณ์และไม่โกรธง่ายเมื่อผู้เล่น ผู้ฝึกสอน หรือผู้ชมรบกวน

8. มีความอดทนเมื่อเกิดอุปสรรค คือ

8.1 อดทนที่จะทำการตัดสินใจให้สำเร็จลุล่วงไม่เลิกกลางคัน

9. มีความศรัทธา ในการปฏิบัติหน้าที่ คือ

9.1 ไม่กระทำการใดๆ ที่จะทำให้เสื่อมเสียเกียรติ และชื่อเสียงของวงการผู้ตัดสิน

9.2 ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม

9.3 มีความภูมิใจในการเป็นผู้ตัดสิน

10. ซื่อสัตย์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ คือ

10.1 ไม่อาศัยหน้าที่ของผู้ตัดสินไปแสวงหาผลประโยชน์ หรือทำการทุจริต

10.2 ไม่เอาเปรียบผู้อื่น

11. มีคุณธรรมและความประพฤติดี คือ

11.1 มุ่งมั่นที่จะประพฤติปฏิบัติอยู่ในศีล 5

11.2 ลด ละ เลิก อบายมุข

11.3 ขยันหมั่นเพียร ใช้ชีวิตที่เรียบง่าย ประหยัดอดออม

12. มีความสุขภาพเรียบร้อย คือ

12.1 รู้จักวางตัว และแต่งกายให้เหมาะสม

12.2 ใช้ถ้อยคำ และวาจาสุภาพเหมาะสมกับกาลเทศะ

13. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี คือ

13.1 สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ

13.2 ช่วยเหลือเกื้อกูล และร่วมรับผิดชอบในการทำงาน

13.3 มีความจริงใจ เคารพซึ่งกันและกัน

13.4 รู้จักประนีประนอม และประสานประโยชน์

13.5 ปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้

14. มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง

14.1 ไม่เจ็บป่วย

14.2 อารมณ์มั่นคง

14.3 รู้จักป้องกันโรค

14.4 งดเว้นสิ่งเสพติดให้โทษ

ผู้ตัดสินที่ดีประกอบด้วยคุณลักษณะหลายๆประการมารวมกัน สิ่งที่สำคัญต้องมีหลักการ คือความยุติธรรมเป็นบรรทัดฐาน มีความรู้ในกฎกติกาอย่างถ่องแท้มีเทคนิคและกลวิธี

ที่ดีในการดำเนินการตัดสิน นอกจากนี้ยังต้องศึกษาหาข้อบกพร่องปรับปรุง แก้ไขการตัดสินของตนเองให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น คุณลักษณะต่อไปนี้จะหากมีอยู่ในผู้ตัดสินคนใดแล้วจะช่วยให้ผู้ตัดสินคนนั้นตระหนักถึงการปรับปรุงตัวให้เหมาะสม เพื่อจะได้เป็นผู้ตัดสินที่ดีได้ตลอดไป (ชนะรัตน์ หงส์เจริญ. 2537: 5)

1. เป็นผู้มีความคล่องแคล่วทักษะทำทางน้ำหนัก หมายถึง สภาพของร่างกาย กิริยาท่าทางการแต่งกาย ทั้งภายในและภายนอกสนามแข่งขัน
2. เป็นผู้มีความมั่นคง แสดงออกถึงความเชื่อมั่น
3. เป็นผู้มีความซื่อตรง แสดงออกถึงความซื่อสัตย์ ความเที่ยงธรรม และ ศักดิ์ศรีของการเป็นผู้ตัดสิน
4. เป็นผู้มีความกล้าหาญ แสดงออกถึงน้ำใจเด็ดเดี่ยวไม่ควรรกลัวอิทธิพลใดๆ
5. การตัดสินต้องใช้สามัญสำนึก ยึดหยุ่นพอเหมาะพอควร
6. แสดงออกถึงความสามารถ ให้ระลึกเสมอว่า การตัดสินทุกครั้งเป็นการทำแบบฝึกหัดที่ยากต้องพยายามให้ดีที่สุด
7. อุปนิสัยใจคอหนักแน่น มีความเข้าใจ
8. เป็นผู้มีความยุติ ไม่นำข้อเสียของผู้เล่น ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินไปเล่าให้บุคคลอื่นฟัง
9. เป็นผู้มีความรอบรู้ มีไหวพริบดี ทำอะไรด้วยความสุขุม มีความสุภาพ ทำให้การแข่งขันเป็นไปด้วยความเรียบร้อย
10. เป็นผู้มีความพร้อม รักษาความมีสติสัมปชัญญะ ติดตามเกมการแข่งขันตั้งแต่เริ่มจนจบการแข่งขัน

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอนเนล (สน ปัญญา. 2549: 21; อ้างอิงจาก Connell. 1976) ได้ทำการศึกษาในปี ค.ศ. 1976 “อิทธิพลของการแข่งขันที่มีต่อระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงของสถาบัน” คอนเนลได้ทำแบบทดสอบความวิตกกังวล ชื่อ State Trait Anxiety Inventory (STAI) ซึ่งคิดโดยสปีลเบิร์กเกอร์ คอรัลซ์ และลูชีน (Spiel Berger, Gousuch, และ Lushene) ไปทดสอบกับนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงของมหาวิทยาลัยสปริงฟิลด์ (Springfield College) จำนวน 11 คน อายุระหว่าง 17-21 ปี ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ไม่มีความแตกต่างกันในสถานการณ์ระหว่างก่อนฤดูแข่งขันและหลังฤดูการแข่งขัน
2. ความวิตกกังวลมีความแตกต่างกันในเมื่ออยู่ในสภาพหลังการแข่งขันตัวแปรที่ทำให้ระดับความวิตกกังวลหลังการแข่งขันมีนัยสำคัญเพราะการแพ้ของทีม

3. มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างระดับความวิตกกังวลของการแข่งขัน 3 ครั้ง ที่มีลักษณะความวิตกกังวลต่ำ สาเหตุที่สำคัญคือ องค์ประกอบ 2 ประการ ได้แก่ ระดับความซับซ้อนของการแข่งขันกับปฏิกริยาทางอารมณ์ที่ตอบสนองต่อการแพ้ของทีม

เบิร์ด และฮอร์น (Bird & Horn. 1990: Online) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางจิตกับความผิดพลาดทางจิตในการกีฬา ตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักกีฬาซอฟท์บอลระดับมัธยมศึกษาจำนวน 161 คน อายุระหว่าง 14-17 ปี โดยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (Competitive Sport Anxiety Inventory-2: CSAI-2) ในการเก็บข้อมูลด้านความวิตกกังวล แบบสอบถามความผิดพลาดทางจิต (Manton Error Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (Competitive Sport Anxiety Inventory-2: CSAI-2) ให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง ส่วนแบบสอบถามความผิดพลาดทางจิตให้ผู้ฝึกสอนกรอกตามที่เขาสังเกตจากผู้เล่นแต่ละคนภายหลังจากการแข่งขัน

เฮนเดอร์ (ทินกร ชอัมพงษ์. 2545: 20; อ้างอิงจาก Hender. 1995: 76) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีต่อความวิตกกังวลอันเป็นนิสัย ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬายิมนาสติกหญิงช่วงอายุก่อนวันรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายิมนาสติกหญิง 22 คน มีอายุระหว่าง 8-13 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างจะเข้ารับการฝึกน้ำหนัก สร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหลัง ขา หน้าอก และสะโพก ใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลอันเป็นนิสัย ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ข้อมูลที่นำไปวิเคราะห์โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) ผลการวิจัยพบว่าโปรแกรมการฝึกน้ำหนักสามารถจะเพิ่มความแข็งแรงของร่างกายทั้ง 4 ส่วนและช่วยลดความวิตกกังวลอันเป็นนิสัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ไม่สามารถลดความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ได้

วิกกิน (เชวงพจน์ ครองธานี. 2549: 26; อ้างอิงจาก Wiggin. 1998: 201-211) ได้ทำการศึกษาผลของความวิตกกังวลที่มีต่อความสามารถทางการกีฬาในช่วงก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง กลุ่มตัวอย่างคือ อาสาสมัครเพศชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 91 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟุตบอล วอลเลย์บอล กรีฑาลู่และลาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบวัดความวิตกกังวลทางการกีฬา Competitive State Anxiety Inventory-2 โดยให้ตอบแบบวัดความวิตกกังวล 3 ครั้ง คือ ก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง ก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง และก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า

1. ความวิตกกังวลทางกายก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง ก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง และก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง มีระดับสูงขึ้นมากกว่าความวิตกกังวลทางจิต
2. ความวิตกกังวลทางจิตจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา
3. ความวิตกกังวลทางกายจะเพิ่มสูงขึ้นตั้งแต่ก่อนการแข่งขัน 24 ชั่วโมง จนกระทั่งถึงก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง ตามลำดับ

4. ความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง และก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง จะลดลงเล็กน้อยแต่ก็ไม่แตกต่างจากช่วง 24 ชั่วโมงแรกมาก

5. ความสามารถของนักกีฬาไม่ได้ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาที่แปรเปลี่ยนไป

บรู๊คและคณะ(Burke; et al. 2000: Online) การสำรวจการรับรู้ถึงความวิตกกังวลของผู้ตัดสินบาสเกตบอลก่อนการแข่งขัน ระหว่างการแข่งขัน และหลังการแข่งขัน การสำรวจถึงความวิตกกังวลทางคุณสมบัติและความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินบาสเกตบอล 25 คน ก่อนการแข่งขัน ระหว่างการแข่งขัน (ช่วงพักครึ่งการแข่งขัน) และหลังการแข่งขัน ผู้ตัดสินชายที่ตัดสินบาสเกตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับมหาวิทยาลัยดำเนินการตอบแบบสอบถามที่ดัดแปลงมาจาก “แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์” (CSAI-2; Martens, Vealey; & Burton. 1990) กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามก่อนการตัดสิน 30 นาที ระหว่างการแข่งขัน (ช่วงพักครึ่งการแข่งขัน) และ 15 นาทีหลังจบการตัดสินเกมการแข่งขัน เหมือนกับการตอบแบบสอบถามหลังเกมการแข่งขันที่ผู้ตัดสินบาสเกตบอลตอบแบบสอบถามที่ดัดแปลงมาจาก “แบบสอบถามความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา” (SCAT; Martens et al., 1990) ผลระบุว่าผู้ตัดสินมีความรู้สึกทางความวิตกกังวลทางจิตหลังการแข่งขันน้อยกว่าความวิตกกังวลทางจิตก่อนการแข่งขันอยู่ระดับปานกลาง ($P = .018$) เปรียบเทียบกันระหว่างผู้ตัดสินฟุตบอลที่ใช้แบบสอบถาม “แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์” และ “แบบสอบถามความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา” (Martens et al., 1990)ผลกระทบของความวิตกกังวลในการกีฬาส່วนมากจะเป็นโค้ชและนักกีฬานั้นได้รับความสนใจมาก (Goldsmith. & Williams. 1992; Kyriacou. 1987; Martens. Vealey; & Burton. 1990; Rainey. 1995; Scanlan. 1984; Silva. 1990) อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการและผู้ตัดสินกีฬา มีความน่าสนใจเพียงเล็กน้อย (เมื่อเปรียบเทียบกับนักกีฬา) พวกเขาถูกปิดป้ายไว้ว่าเป็นผู้ร่วมกิจกรรมที่ไม่น่าเอาใจใส่ (Bruke; & Miller. 1990) คาดว่าเกิดจากหน้าที่ของผู้ตัดสินกีฬาในการแข่งขัน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการตรวจสอบผลทางด้านจิตใจ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการกีฬา การศึกษาค้นคว้าแสดงให้เห็นว่าผู้ตัดสินกีฬาที่ปฏิบัติหน้าที่ซึ่งทำให้เกิดความวิตกกังวลมีพ่วงกับความป่วยทางกายหรืออาการเครียด (Fucini. 1979; Gait, Cook, Allen; & Duncan. 1979; Rotella, McGuire; & Gansneder.1985; Zoeller. 1985) พบว่า ผู้ตัดสินกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีอัตราการเต้นของหัวใจถึง 80-90 % ของอัตราการเต้นของหัวใจสูงสุดของพวกเขา ระหว่างการเริ่มต้นการแข่งขันรอบสุดท้าย คอนติและแม็คคลินทอค (1983) พบว่า ผู้ตัดสินฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัยมีอัตราการเต้นของหัวใจถึง 79 % ของอัตราการเต้นของหัวใจสูงสุดของพวกเขา ระหว่างการเริ่มการแข่งขันฟุตบอล และอัตราการเต้นของหัวใจถึง 99 % ของอัตราการเต้นของหัวใจสูงสุดของพวกเขา ระหว่างการแข่งขันกันระหว่างผู้เล่น ดังนั้นผู้ตัดสินต้องการความพร้อมทางด้านร่างกายเพื่อควบคุมความต้องการทางกายในการตัดสินกีฬาและสามารถขจัดความวิตกกังวลทางจิตใจ นอกจากนี้ เทเลอร์และเดเนียล (1987) ค้นพบว่าความวิตกกังวลของผู้ตัดสินกลายเป็นความคิดมากซึ่งทำให้การปฏิบัติหน้าที่แย่ลง เทเลอร์และเดเนียล (1987) ได้พัฒนา “แบบสำรวจความวิตกกังวลของผู้ตัดสินฟุตบอล” (SOSS) เพื่อวัดระดับความวิตกกังวลของผู้ตัดสินฟุตบอล ซึ่งแบบสอบถามนี้แบ่งความวิตกกังวลเป็น ความกลัวการบาดเจ็บทางร่างกาย, ความขัดแย้งของ

ผู้ตัดสิน, ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม, ความกลัวความล้มเหลว, ความกดดันของเวลา และความขัดแย้งต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผลระบุว่าผู้มีประสบการณ์ในการตัดสินฟุตบอลมีความกลัวความล้มเหลวมากที่สุด และมีความกลัวการบาดเจ็บทางกายน้อยที่สุด เทเลอร์, เดเนียล, เลทและเบ็ค (1990) ใช้ “แบบสำรวจผู้ตัดสินฟุตบอลของ Ontario” ซึ่งปรับปรุงมาจากรูปแบบของ “แบบสำรวจความวิตกกังวลของผู้ตัดสินฟุตบอล” (SOSS) ที่ประกอบด้วยแบบสอบถามที่ดัดแปลงมาจากแบบสอบถาม MBI (MBI; Maslach, & Jackson. 1986) พวกเขาพบว่าท่ามกลางผู้ตัดสินที่ทำงานหนักมีความเกี่ยวข้องมากที่สุดกับความวิตกกังวลจากความผิดพลาด, ความขัดแย้งต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล, ความขัดแย้งทางวัฒนธรรม และแบบประเมินของผู้ตัดสินแบบอื่นๆ สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องความวิตกกังวลในอาชีพของเทเลอร์ เอ็ท อัล (1990) พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกที่ต่อเนื่องกันระหว่างปัจจัยความวิตกกังวลทั้งหมดและคะแนนของการทำงานหนักทั้งหมด โกลด์สมิทและวิลเลียม (1992) ก็สร้างแบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจาก “แบบสำรวจความวิตกกังวลของผู้ตัดสินฟุตบอล” สำหรับกีฬาภายใน ซึ่งไม่รับรองว่าถูกต้องและรับรองว่าถูกต้องของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลและผู้ตัดสินฟุตบอล แบบสอบถามฉบับปรับปรุงนี้เพิ่มความวิตกกังวลอีก 2 อย่าง คือ ความกดดันของเกมส์การแข่งขัน และการใช้คำพูดที่หยาบคาย ลงไปในแบบสอบถามด้วย ผลการศึกษาค้นคว้านี้ เรนนี่ (1995) ใช้แบบสอบถามฉบับปรับปรุงนี้กับผู้ตัดสินเบสบอลและซอฟบอล ผลแสดงให้เห็นว่ามีปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กัน 4 ปัจจัย คือ ความกลัวความล้มเหลว, ความกลัวการบาดเจ็บทางร่างกาย, ความกดดันของเวลา และความขัดแย้งต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งพบเหมือนกับเทเลอร์และเดเนียล (1987)

ถึงแม้ว่างานวิจัยที่ผ่านมาจะพิจารณาแหล่งที่มาของความวิตกกังวลเป็นหลัก แต่ปัจจุบันการศึกษาค้นคว้าจะให้ความสนใจไปที่ความรุนแรงของความวิตกกังวลของผู้ตัดสิน เรนนี่และฮาดี้ (1997) ศึกษาจากผู้ตัดสินรักบี้จากเมืองวอลลส์ ประเทศสกอตแลนด์และจากประเทศอังกฤษจำนวน 682 คน พบว่าระดับความวิตกกังวลมีน้อยมาก สติวาทและเอลเลอร์ (1996) ค้นพบว่าความวิตกกังวลมีน้อยมาก และมีความรุนแรงน้อยท่ามกลางผู้ตัดสินวอลเลย์บอล เรนนี่และวินเทอร์ (1995) พบว่า ผู้ตัดสินบาสเกตบอล 723 คน มีเพียง 4 % เท่านั้นที่มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับสูง

คิว และคณะ (Kou; et al. 2003: Online) ได้ทำการศึกษาผลของความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย ความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยที่มีต่อความสามารถในการยกน้ำหนักของนักกีฬาชายน้ำหนักชายได้หวัน กลุ่มตัวอย่างคือ นักยกน้ำหนักระดับมัธยมและวิทยาลัย จำนวน 182 คน เป็นเพศชาย 111 คน เพศหญิง 71 คน มาจากศูนย์ฝึกกีฬา 9 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความวิตกกังวลทางการกีฬา (Competitive State Anxiety Inventory-2 หรือ CSAI-2 และ Sport Competitive Anxiety Test หรือ SCAT) โดยให้ตอบแบบวัดความวิตกกังวลทั้ง 2 แบบตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า

1. ความวิตกกังวลทางจิตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลทางกาย และความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย

2. ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย

3. เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน โดยที่เพศชายจะมีความคงที่ของความวิตกกังวลทางกาย และมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเพศหญิง

6.2 งานวิจัยในประเทศ

นัยนา บุปวงษ์ (2538: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา เปรียบเทียบ และหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา และในการแข่งขันคัดเลือกตัวแทนเขต 7 กลุ่มตัวอย่างประชากรได้จากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 105 คน ใช้แบบวัดความวิตกกังวลแบบซีเอสไอ-2 (CSAI-2) ซึ่งประกอบด้วยความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเองของมาร์เตินท์ วิลเลย์ และเบอร์ตัน (Martens, Vealey, & Burton) ที่แปลโดย นภาพร ทัศนัยนา มีความเที่ยง .75 เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (T-test) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson) ผลการวิจัยพบว่า

1. ในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา นักกีฬาความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับสูง (21.55 และสูงกว่า) 17 เปอร์เซนต์ ระดับกลาง (11.98-21.54) 73.30 เปอร์เซนต์ ระดับต่ำ (11.97 และต่ำกว่า) 9.50 เปอร์เซนต์ ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับสูง (19.34 และสูงกว่า) 15.20 เปอร์เซนต์ ระดับกลาง (11.29-19.33) 66.70 เปอร์เซนต์ ระดับต่ำ (11.28 และต่ำกว่า) 18.10 เปอร์เซนต์ ความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูง (30.23 และสูงกว่า) 18.10 เปอร์เซนต์ ระดับกลาง (14.88-30.22) 67.60 เปอร์เซนต์ ระดับต่ำ (14.87 และต่ำกว่า) 14.30 เปอร์เซนต์ ในการแข่งขันคัดเลือกกีฬาเยาวชนตัวแทนเขต 7 นักกีฬามีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับสูง (20.63 และสูงกว่า) 13.30 เปอร์เซนต์ ระดับกลาง (11.54-20.62) 72.40 เปอร์เซนต์ ระดับต่ำ (11.53 และต่ำกว่า) 14.30 เปอร์เซนต์ ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับสูง (17.30 และสูงกว่า) 9.50 เปอร์เซนต์ ระดับกลาง (10.71-17.29) 82.90 เปอร์เซนต์ ระดับต่ำกว่า (10.70 และต่ำกว่า) 10.60 เปอร์เซนต์ ความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูง (29.81 และสูงกว่า) 23.80 เปอร์เซนต์ ระดับกลาง (15.20-29.80) 54.30 เปอร์เซนต์ ระดับต่ำ (15.19 และต่ำกว่า) 21.90 เปอร์เซนต์

2. ความวิตกกังวลทางกายของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา สูงกว่าความวิตกกังวลทางกายในการแข่งขันคัดเลือกกีฬาเยาวชนตัวแทนเขต 7 ส่วนความวิตกกังวลทางจิตและความเชื่อมั่นในตนเองไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ความวิตกกังวลทางจิตและความวิตกกังวลทางกาย ของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรีในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกระดับกลาง ($r = .70$) ความวิตกกังวลทางจิตและความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์กันในเชิงลบระดับกลาง ($r = -.33$) ความวิตกกังวลทางกายภาพและความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์กันในเชิงลบ ระดับกลาง ($r = -.52$) ในการแข่งขันคัดเลือกกีฬาเยาวชนตัวแทนเขต 7 ความวิตกกังวลทางจิตกับความวิตกกังวลทางกาย มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกระดับกลาง ($r = -.50$) ความวิตกกังวลทางจิตความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์กันในเชิงลบระดับกลาง ($r = -.31$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ประไพรัตน์ ทิพยมณฑล (2538: บทคัดย่อ)การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเครียดของนักกีฬา ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการเก็บตัวกับความเครียดของนักกีฬา ความแตกต่างระหว่างประเภทของกีฬา กับความเครียดของนักกีฬา และความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนความเครียดของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และบุคคลทั่วไป กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาทีมชาติไทย ผู้ฝึกสอน และบุคคลทั่วไปที่เข้าร่วมสัมมนาเรื่องสุขภาพจิตการกีฬา ณ โรงแรมเชียงใหม่พลาซ่า ในวันที่ 20 พฤศจิกายน 2538 และนักกีฬาที่มาใช้บริการทางการแพทย์ ที่ Sport clinic ณ โรงพยาบาลนครพิงค์ ระหว่างวันที่ 13-30 พฤศจิกายน 2538 จำนวน 139 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามภาวะสุขภาพทั่วไป (General Health Questionnaire) ของ David Goldberg, 1972 นำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ โดยหาค่าความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ทดสอบค่าที่ (T-test) และค่าความแปรปรวน (ANOVA) ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬาร้อยละ 35.7 มีความเครียดสูงกว่าเกณฑ์ และร้อยละ 64.3 มีเครียดอยู่ในเกณฑ์ปกติ
2. ระยะเวลาในการเก็บตัวของนักกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของนักกีฬา
3. ประเภทของกีฬาที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้ความเครียดของนักกีฬาแตกต่างกัน
4. นักกีฬา ผู้ฝึกสอนและบุคคลทั่วไป มีความเครียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่านักกีฬา และผู้ฝึกมีความเครียดมากกว่าคนทั่วไป

ภาคภูมิ รัตน์โรจนากุล (2540: บทคัดย่อ)การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบความวิตกกังวลของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่เข้าร่วมการแข่งขันมหาวิทยาลัยครั้งที่ 22 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์(รังสิต) ในวันที่ 2-4 ธันวาคม 2537 กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 149 คน เป็นนักกีฬาชาย 94 คน นักกีฬาหญิง 24 คน ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทราบความวิตกกังวลโดยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลที่สร้างขึ้นโดยมาร์เตินท์ (Martens) ผลการวิจัยพบว่า

1. ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (SCAT) ของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามเพศ ประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิง มีค่าความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยอยู่ใน

ระดับปานกลาง เพศชายมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 17.11 และ 4.21 ส่วนในเพศหญิงเท่ากับ 18.55 และ 3.96 ตามลำดับ

2. ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (SCAT) ของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามประเภทกีฬา ประกอบด้วยประเภททีมและบุคคล มีค่าความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยอยู่ในระดับปานกลาง ประเภททีมมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 16.58 และ 4.05 ส่วนในประเภทบุคคล เท่ากับ 18.40 และ 4.10 ตามลำดับ

3. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามเพศ ประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิง มีค่าความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA) ความวิตกกังวลทางกาย (SA) และความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) อยู่ในระดับปานกลางทั้งเพศชายและเพศหญิง ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของเพศชายในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA) 19.27 และ 4.94 ความวิตกกังวลทางกาย (SA) 17.37 และ 4.67 ความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) 25.85 และ 4.48 ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของเพศหญิงในด้าน ความวิตกกังวลทางจิต (CA) 20.05 และ 5.82 ความวิตกกังวลทางกาย (SA) 18.50 และ 6.07 ความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) 24.11 และ 4.10 ตามลำดับ

4. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามประเภทกีฬา ประกอบด้วยประเภททีมและประเภทบุคคล พบว่าประเภททีม มีค่าความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA) และความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในด้านความวิตกกังวลทางกาย (SA) อยู่ในระดับความวิตกกังวลน้อยตื่นเต้นยาก ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของประเภททีมในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA) 19.44 และ 5.67 ความวิตกกังวลทางกาย (SA) 17.12 และ 4.80 ความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) 26.44 และ 4.08 ตามลำดับ ส่วนในประเภทบุคคล มีค่าความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA) ความวิตกกังวลทางกาย (SA) และความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) อยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประเภทบุคคลในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA) 19.63 และ 4.99 ความวิตกกังวลทางกาย (SA) 18.26 และ 5.50 ความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) 24.32 และ 4.45 ตามลำดับ

5. ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (SCAT) ของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามเพศ ประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย (SCAT) ของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามประเภทกีฬา ประกอบด้วยประเภททีมและบุคคล พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามเพศ ประกอบด้วยเพศชายและเพศหญิง พบว่า ในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA)

ความวิตกกังวลทางกาย (SA) และความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8. ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามประเภทกีฬา ประกอบด้วยประเภททีมและประเภทบุคคล ในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA) ความวิตกกังวลทางกาย (SA) และความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) พบว่า ในด้านความวิตกกังวลทางจิต (CA) ความวิตกกังวลทางกาย (SA) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนในด้านความเชื่อมั่นในตนเอง (SC) ระหว่างประเภททีมและบุคคล พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รังสิมันต์ แสนภักดี (2544: บทคัดย่อ) การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความเครียด พฤติกรรมการเผชิญความเครียด และการจัดการความเครียดของนักกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แยกตามแต่ละชนิดกีฬา ประชากร คือ นักกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 219 คน จาก 16 ประเภทกีฬาที่ส่งเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 28 ที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จังหวัดสุพรรณบุรี ในระหว่าง วันที่ 7-14 มกราคม 2544 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า

1. ระดับความเครียดของนักกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง นักกีฬาที่มีระดับความเครียดสูง ได้แก่ ประเภท กอล์ฟ และกรีฑา
2. นักกีฬาใช้พฤติกรรมเผชิญความเครียดและจัดการความเครียดทั้งแบบมุ่งแก้ปัญหาและแบบมุ่งลด อารมณ์ อยู่ในระดับปานกลาง
3. ระดับความเครียดของนักกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แตกต่างกันทุกประเภทกีฬา
 - 3.1 ความเครียดระดับสูง ได้แก่ กอล์ฟ และกรีฑา
 - 3.2 ความเครียดระดับปานกลาง ได้แก่ กีฬาทางน้ำ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ตาบลสากล ตะกร้อ ซอฟท์บอล เทนนิส เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน ยูโด รักบี้ฟุตบอล เทควันโด เปตอง มวย

ทินกร ชอัมพงษ์ (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความวิตกกังวลตามสถานการณ์ก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง ของนักกีฬาฟุตบอลในการแข่งขันฟุตบอลอาติดาส ไทยแลนด์คัพ ครั้งที่ 16 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลอาติดาส ไทยแลนด์คัพ ครั้งที่ 16 ระหว่างวันที่ 24 กันยายน-11 ตุลาคม พ.ศ. 2544 จำนวน 16 ทีม ทีมละ 18 คน รวม 288 คนโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ด้านความวิตกกังวลทางจิตก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมงของผู้รักษาประตู กองหลัง กองกลาง กองหน้าและรายทีม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ด้านความวิตกกังวลทางกายก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง ของผู้รักษาประตู กองหลัง กองกลาง กองหน้าและรายทีม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ด้านความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง ของ ผู้รักษาประตู กองหลัง กองกลาง กองหน้า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นั้นหนา คำมูล (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงรุ่นอายุไม่เกิน 20 ปี โดยการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบผลของความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลหญิงรุ่นอายุไม่เกิน 20 ปีของสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างได้จากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 96 คน ใช้แบบวัดความวิตกกังวลแบบ ซี เอส เอ ไอ-2 (CSAI-2) ซึ่งประกอบด้วยความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย ความเชื่อมั่นในตนเอง ของมาเตนส์ (Martens) ที่แปลโดย ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์ มีความเที่ยงตรง .76 เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทดสอบค่าที (T-test) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson) ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางจิตเท่ากับ 20.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.95 ค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลทางกายเท่ากับ 17.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.87
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความเชื่อมั่นในตนเอง เท่ากับ 24.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.60
3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนระดับความวิตกกังวล และคะแนนระดับความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเอง ระหว่างทีมที่ประสบความสำเร็จกับทีมที่ไม่ประสบความสำเร็จไม่แตกต่างกัน

จันทิwa จันทะบุตร (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยความวิตกกังวลของนักกีฬายูโดในการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยผลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักกีฬาของวิทยาลัยพลศึกษา 17 แห่ง โดยวิธีการเลือกอย่างมีเงื่อนไข เป็นนักกีฬาชาย 67 คน นักกีฬาหญิง 41 คน รวม 108 คน แล้วทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวล

1. ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยของเพศชายและหญิงอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง
2. ทดสอบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยของเพศชายและหญิง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05
3. ทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ก่อนการแข่งขัน 1 สัปดาห์ ก่อนการแข่งขัน และหลังการแข่งขันของเพศชายและหญิง พบว่าทั้ง 2 ด้าน ได้แก่ ความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความวิตกกังวลทางจิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เชวงพจน์ ครองธานีนทร์ (2549: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อทราบ ระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในการแข่งขันของนักกีฬายิงปืน และความแตกต่างของความวิตก

กังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาชายและหญิงในแต่ละรอบในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักกีฬายิงปืนที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 จำนวน 305 คน แยกเป็น ชาย 151 คน หญิง 154 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2R) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (T-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬายิงปืนชายและนักกีฬายิงปืนหญิงอยู่ในระดับปานกลาง
2. ระดับเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อยู่ในระดับสูง
3. ระดับเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อยู่ระดับต่ำ
4. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยและเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยและเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
6. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
7. รูปแบบของเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีทั้งหมด 8 รูปแบบ ซึ่งส่วนใหญ่มีรูปแบบเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานสูง แต่มีเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองต่ำที่มีต่อการเล่นกีฬา

อภิญา ภาคสุโพธิ์ (2547: บทคัดย่อ) การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลและวิธีจัดการความเครียดของนักกีฬายิงปืนหน้าหญิงในระดับเยาวชนทีมชาติไทย และนักกีฬาโอลิมปิก 2004 โดยศึกษาในนักกีฬายิงปืนหน้าหญิงในระดับเยาวชนทีมชาติไทย และนักกีฬาโอลิมปิก จำนวน 21 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้คือแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลตรงกับการกีฬา ได้แก่แบบทดสอบความวิตกกังวลลักษณะนิสัย และ แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ผลการศึกษาพบว่านักกีฬาทั้ง 3 กลุ่ม มีระดับความวิตกกังวลลักษณะนิสัยในระดับปานกลาง ส่วนระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์นักกีฬาโอลิมปิกและเยาวชนทีมชาติไทยมีความวิตกกังวลในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำและเยาวชนอยู่ในระดับปานกลาง ในช่วงก่อนการแข่งขัน นักกีฬาทั้ง 3 กลุ่ม ใช้วิธีจัดการกับความเครียดโดยการฟังเพลงดูโทรทัศน์ และร้องเพลง ในช่วงขณะแข่งขันนักกีฬาทั้ง 3 กลุ่ม ใช้

วิธีทำสมาธิ ทบทวนท่าที่จะยกและควบคุมการหายใจ นอกจากนี้ในเวลาปกติ นักกีฬาทั้ง 3 กลุ่ม ยังนิยมใช้วิธีจัดการความเครียดด้วยจินตภาพ การปรับลมหายใจ ทำสมาธิ และการพูดในสิ่งที่ดี

สน ปัญญา (2549: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความวิตกกังวลของการเป็นผู้ตัดสินกีฬาเนตบอลชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 6 2005 ของสหพันธ์กีฬาเนตบอลนานาชาติ กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 10 คน ใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์แบบ CSAI-2 ของ มาร์เตนส์ ซึ่งประกอบไปด้วย ความวิตกกังวล (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) และความเชื่อมั่นใจตนเอง (Self-Confidence) การเก็บรวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย อยู่ในระดับปานกลาง และความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการตัดสินอยู่ในระดับสูง แต่หลังการตัดสินอยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการตัดสิน พบว่า ความวิตกกังวลทางจิตมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความวิตกกังวลทางกายมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่พบว่าในความเชื่อมั่นในตนเองของผู้ตัดสินไม่มีความแตกต่างกัน

3. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเองของผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์ในการตัดสินระดับนานาชาติมากกว่า 3 ปี และผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์ในการตัดสินระดับนานาชาติน้อยกว่า 3 ปี ก่อนและหลังการตัดสิน พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย ไม่มีความแตกต่างกัน แต่พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการตัดสินมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ภายหลังการตัดสินไม่มีความแตกต่าง

ชานันท์ อนุบัน (2551: บทคัดย่อ) การค้นคว้าแบบอิสระนี้มีความมุ่งหมายเพื่อทราบระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาเรือพายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ณ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือแบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์และความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัย จากนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด 116 คนในช่วงก่อนแข่งขันรอบแรก และรอบชิงชนะเลิศ 72 คน ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ทางสถิติ SPSS- version 11 หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า

1. ระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาเรือพายทั้งหมด ช่วงก่อนการแข่งขันรอบแรก พบว่า ความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยอยู่ในระดับปานกลางและความวิตกกังวลตามสถานการณ์รายด้าน ความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางกาย และความวิตกกังวลทางความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศพบว่าความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยอยู่ในระดับปานกลางและความวิตกกังวลตามสถานการณ์รายด้านความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางกาย และความวิตกกังวลทางความเชื่อมั่นในตนเอง อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน

2. ระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาเรือพายประเภททีม ช่วงก่อนการแข่งขันรอบแรก พบว่า ความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยอยู่ในระดับปานกลางและความวิตกกังวลตามสถานการณ์รายด้านความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางกาย และความวิตกกังวลทางความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศพบว่าความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยอยู่ในระดับปานกลางและความวิตกกังวลตามสถานการณ์รายด้านความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำ ส่วนความวิตกกังวลทางความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

3. ระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาเรือพายประเภทบุคคล ช่วงก่อนการแข่งขันรอบแรก พบว่าความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยอยู่ในระดับปานกลางและความวิตกกังวลตามสถานการณ์รายด้านความวิตกกังวลด้านจิตใจอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำและความวิตกกังวลความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศพบว่าความวิตกกังวลตามลักษณะนิสัยอยู่ในระดับปานกลาง และพบว่าความวิตกกังวลตามสถานการณ์รายด้านความวิตกกังวลทางจิตใจ ความวิตกกังวลทางกาย และความวิตกกังวลความเชื่อมั่นอยู่ในระดับปานกลาง

สรุปผลคือ นักกีฬาส่วนใหญ่มีระดับความวิตกกังวลลักษณะนิสัยและระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์อยู่ในระดับปานกลาง ไม่ว่าจะในช่วงก่อนการแข่งขันรอบแรกหรือการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ ระดับความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำพบได้ในประเภททีมและประเภทบุคคลทั้งสองรอบ ควรศึกษาในเชิงลึกเพื่อพัฒนารูปแบบโปรแกรมการลดความวิตกกังวลต่อไป

เขมศรี จิรารัตน์ (2552: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 25 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง จำนวน 12 ทีม รวม 142 คน ซึ่งได้มาจากการเจาะจงเลือก (Purposive Sampling) จำแนกได้เป็นรอบแรก 142 คน รอบสอง 94 คน รอบรองชนะเลิศ 48 คน และรอบชิงชนะเลิศ 24 คน ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (The Competition State Anxiety Inventory-2 : CSAI-2) ของ มาร์เตนส์ (Martens) เป็นเครื่องมือ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติเอฟ (F-test) เมื่อพบความแตกต่างเป็นรายคู่ ใช้สถิติของเชฟเฟ (Scheffe') ตรวจสอบ และกำหนดค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์โดยรวมทุกรอบการแข่งขันของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 25 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ ความวิตกกังวลทางจิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.57 ความวิตกกังวลทางกายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.71 ความเชื่อมั่นในตนเองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.38

ความวิตกกังวลทางจิต และความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 25 ในการแข่งขันรอบแรก รอบสอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศไม่แตกต่างกัน ส่วนความวิตกกังวลทางกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ทุกด้านของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่มรอบชิงชนะเลิศที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 25 ในการแข่งขันรอบแรก รอบสอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การดำเนินประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ เป็นผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 โดยมีผู้ตัดสินจำนวน 40 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (The Competition State Anxiety Inventory - 2: CSAI-2) ของมาร์เตินท์ (Martens) (ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล. 2540: 22 – 24; อ้างอิงจาก Martens.1982: 89 –99) มี 27 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ประกอบด้วยข้อคำถามที่ 1, 4, 7, 10, 13, 16, 19, 22, 25
2. ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ประกอบด้วยข้อคำถามที่ 2, 5, 8, 11, 14, 17, 20, 23, 26
3. ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence) ประกอบด้วยข้อคำถามที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดแบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้เข้าใจถูกต้อง

2. ขอบหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถึงประธานผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์เพื่อขอความร่วมมือในการขอใช้กลุ่มประชากร
3. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

วิธีจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความถี่และร้อยละของคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ทั้งสามด้าน คือความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence) ในแต่ละรอบการแข่งขัน
2. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ทั้งสามด้าน คือ
 - 2.1 ความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety)
 - 2.2 ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety)
 - 2.3 ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence)
3. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย ความเชื่อมั่นในตนเอง ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ในแต่ละรอบ คือรอบแรก รอบสอง และรอบสาม โดยใช้สถิติที (t-test Independent)
4. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย ความเชื่อมั่นในตนเอง ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ระหว่างรอบการแข่งขัน โดยใช้สถิติเอฟ (F-test) เมื่อพบความแตกต่างจะทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้สถิติเชฟเฟ (Scheffe's Method) โดยจำแนกเป็นรอบแรกมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 40 คน ระดับ 1-2 จำนวน 13 คน จำนวนแบบสอบถาม 65 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 27 คน จำนวนแบบสอบถาม 79 ชุด รอบสองมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 24 คน ระดับ 1-2 จำนวน 20 คน จำนวนแบบสอบถาม 20 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 4 คน จำนวนแบบสอบถาม 4 ชุด รอบสามมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 24 คน ระดับ 1-2 จำนวน 19 คน จำนวนแบบสอบถาม 19 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 5 คน จำนวนแบบสอบถาม 5 ชุด รอบรองชนะเลิศมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 12 คน ระดับ 1-2 จำนวน 12 คน จำนวนแบบสอบถาม 12 ชุด รอบชิงชนะเลิศมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 12 คน ระดับ 1-2 จำนวน 6 คน จำนวนแบบสอบถาม 6 ชุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-test)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ (F-test)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean of square)
N	แทน	จำนวนชุดของแบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2)
f	แทน	ค่าความถี่ของคะแนน
%	แทน	ค่าร้อยละของคะแนน

วิธีจัดการกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1

1. หาค่าความถี่และร้อยละของคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ทั้งสามด้าน คือความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence) ในแต่ละรอบการแข่งขัน

ตอนที่ 2

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ทั้งสามด้าน คือ

1.1 ความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety)

1.2 ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety)

1.3 ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence)

2. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence) ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง ในแต่ละรอบ คือรอบแรก รอบสอง และรอบสาม โดยใช้สถิติที (t-test)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence)

ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ทุกรอบการแข่งขัน โดยใช้สถิติเอฟ (F-test) เมื่อพบความแตกต่างจะทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้สถิติเชฟเฟ้ (Scheffe 's Method) โดยจำแนกเป็นรอบแรกมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 40 คน ระดับ 1-2 จำนวน 13 คน จำนวนแบบสอบถาม 65 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 27 คน จำนวนแบบสอบถาม 79 ชุด รอบสองมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 24 คน ระดับ 1-2 จำนวน 20 คน จำนวนแบบสอบถาม 20 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 4 คน จำนวนแบบสอบถาม 4 ชุด รอบสามมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 24 คน ระดับ 1-2 จำนวน 19 คน จำนวนแบบสอบถาม 19 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 5 คน จำนวนแบบสอบถาม 5 ชุด รอบรองชนะเลิศมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 12 คน ระดับ 1-2 จำนวน 12 คน จำนวนแบบสอบถาม 12 ชุด รอบชิงชนะเลิศมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 12 คน ระดับ 1-2 จำนวน 6 คน จำนวนแบบสอบถาม 6 ชุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1

ค่าความถี่ร้อยละของคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ทั้งสามด้าน คือความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence) ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลที่ปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ในแต่ละรอบการแข่งขัน

ตาราง 1 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบแรก

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์							
ระดับของ ผู้ตัดสิน ระดับ ความ วิตกกังวล	ความวิตกกังวลทางจิต		ความวิตกกังวลทางกาย		ความเชื่อมั่นในตนเอง		
	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	
สูง	f	10	13	9	12	35	27
	%	15.39	16.46	13.85	15.19	53.85	34.18
ปานกลาง	f	32	41	20	27	29	44
	%	49.23	51.89	30.77	34.18	44.61	55.69
ระดับต่ำ	f	23	25	36	40	1	8
	%	35.38	31.65	55.38	50.63	1.54	10.13
รวม	f	65	79	65	79	65	79
	%	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่าในรอบแรกความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 49.23 55.38 และ 53.85 และผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 51.89 50.63 และ 55.69

ตาราง 2 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสอง

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์							
ระดับของ ผู้ตัดสิน	ความวิตกกังวลทางจิต		ความวิตกกังวลทางกาย		ความเชื่อมั่นในตนเอง		
	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	
สูง	f	7	1	7	1	9	2
	%	35.00	25.00	35.00	25.00	45.00	50.00
ปานกลาง	f	11	3	6	2	9	2
	%	55.00	75.00	30.00	50.00	45.00	50.00
ระดับต่ำ	f	2	0	7	1	2	0
	%	10.00	0	35.00	25.00	10.00	0
รวม	f	20	4	20	4	20	4
	%	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่าในรอบสองความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับสูงและต่ำและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูงและปานกลางคิดเป็นร้อยละ 55 35 และ 45 และผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับปานกลางและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูงและปานกลางคิดเป็นร้อยละ 75 50 และ 50

ตาราง 3 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสาม

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์							
ระดับของ ผู้ตัดสิน	ความวิตกกังวลทางจิต		ความวิตกกังวลทางกาย		ความเชื่อมั่นในตนเอง		
	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	ระดับ 1-2	ระดับ 3-4	
สูง	f	0	0	0	0	8	1
	%	0	0	0	0	42.10	20.00
ปานกลาง	f	10	1	9	2	9	3
	%	52.63	20.00	47.37	40.00	47.37	60.00
ระดับต่ำ	f	9	4	10	3	2	1
	%	47.37	80.00	52.63	60.00	10.53	20.00
รวม	f	19	5	19	5	19	5
	%	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00

จากตาราง 3 แสดงว่าในรอบสามความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับสูงและปานกลางคิดเป็นร้อยละ 52.63 52.63 และ 47.37 และผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับต่ำ ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 80 60 และ 60

ตาราง 4 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล
ระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบรองชนะเลิศ

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์			
ระดับความ วิตกกังวล	ความวิตกกังวลทางจิต	ความวิตกกังวลทางกาย	ความเชื่อมั่นในตนเอง
สูง	0	0	4
f	0	0	33.33
%	0	0	33.33
ปานกลาง	6	0	6
f	50.00	0	50.00
%	50.00	0	50.00
ระดับต่ำ	6	12	2
f	50.00	100	16.67
%	50.00	100	16.67
รวม	12	6	6
f	100.00	100.00	100.00
%	100.00	100.00	100.00

จากตาราง 4 แสดงว่าในรอบรองชนะเลิศความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 50 100 และ 50

ตาราง 5 ค่าความถี่และร้อยละของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล
ระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบชิงชนะเลิศ

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์			
ระดับความ วิตกกังวล	ความวิตกกังวลทางจิต	ความวิตกกังวลทางกาย	ความเชื่อมั่นในตนเอง
สูง	0	0	1
f	0	0	16.67
%	0	0	16.67
ปานกลาง	3	1	2
f	50.00	16.67	33.33
%	50.00	16.67	33.33
ระดับต่ำ	3	5	3
f	50.00	83.33	50.00
%	50.00	83.33	50.00
รวม	6	6	6
f	100.00	100.00	100.00
%	100.00	100.00	100.00

จากตาราง 5 แสดงว่าในรอบชิงชนะเลิศความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับต่ำคิดเป็นร้อยละ 50 83.33 และ 50

ตอนที่ 2

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ทั้ง 3 ด้าน ความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลที่ปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 จำแนกตามรอบการแข่งขัน

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์									
รอบการแข่งขัน ระดับผู้ตัดสิน	ความวิตกกังวลทางจิต			ความวิตกกังวลทางกาย			ความเชื่อมั่นในตนเอง		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
รอบแรก									
ระดับ 1-2	19.00	5.21	ปานกลาง	16.97	5.67	ต่ำ	26.28	4.92	ปานกลาง
ระดับ 3-4	20.06	5.04	ปานกลาง	18.59	5.64	ปานกลาง	24.33	4.95	ปานกลาง
รอบสอง									
ระดับ 1-2	22.35	6.42	ปานกลาง	21.30	6.05	ปานกลาง	24.10	6.77	ปานกลาง
ระดับ 3-4	21.50	5.75	ปานกลาง	21.50	6.35	ปานกลาง	25.50	6.56	ปานกลาง
รอบสาม									
ระดับ 1-2	15.95	5.21	ต่ำ	15.68	4.90	ต่ำ	24.53	6.56	ปานกลาง
ระดับ 3-4	16.60	1.82	ต่ำ	15.20	2.78	ต่ำ	22.40	4.72	ปานกลาง
รอบรองชนะเลิศ	17.50	0.55	ต่ำ	14.83	2.99	ต่ำ	21.83	4.40	ปานกลาง
รอบชิงชนะเลิศ	15.83	3.54	ต่ำ	15.33	3.62	ต่ำ	20.50	6.29	ปานกลาง
รวม	18.59	4.19	ปานกลาง	17.43	4.75	ต่ำ	23.68	5.64	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงว่าระดับความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 18.59) ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำ (\bar{X} = 17.43) และความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 23.68) เมื่อพิจารณาตามรอบของการแข่งขันพบว่า

2. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย ความเชื่อมั่นในตนเอง ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง ในแต่ละรอบ คือรอบแรก รอบสอง และรอบสาม โดยใช้สถิติที (t-test)

ตาราง 7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬา

บาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับผู้ตัดสินระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบแรก

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์						
รอบแรก	ความวิตกกังวลทางจิต		ความวิตกกังวลทางกาย		ความเชื่อมั่นในตนเอง	
	\bar{X}	t	\bar{X}	t	\bar{X}	t
ระดับ 1-2	19.00	1.240	16.97	1.717	26.28	2.355*
ระดับ 3-4	20.06		18.59		24.33	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 แสดงว่าค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบแรก ด้านความวิตกกังวลทางจิตและความวิตกกังวลทางกาย ไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านความเชื่อมั่นในตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับผู้ตัดสินระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสอง

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์						
รอบสอง	ความวิตกกังวลทางจิต		ความวิตกกังวลทางกาย		ความเชื่อมั่นในตนเอง	
	\bar{X}	t	\bar{X}	t	\bar{X}	t
ระดับ 1-2	22.35	.080	21.30	.060	24.10	.379
ระดับ 3-4	21.50		21.50		25.50	

จากตาราง 8 แสดงว่าค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสอง ด้านความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

ตาราง 9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬา
 บาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับผู้ตัดสินระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย
 แห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสาม

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์						
	ความวิตกกังวลทางจิต		ความวิตกกังวลทางกาย		ความเชื่อมั่นในตนเอง	
รอบสาม	\bar{X}	t	\bar{X}	t	\bar{X}	t
ระดับ 1-2	15.95	.272	15.68	.210	24.53	.675
ระดับ 3-4	16.60		15.20		22.40	

จากตาราง 9 แสดงว่าค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬา
 บาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
 ครั้งที่ 37 รอบสาม ด้านความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และด้านความเชื่อมั่นใน
 ตนเองไม่แตกต่างกัน

ตาราง 10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬา
 บาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับผู้ตัดสินระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย
 แห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ทุกรอบการแข่งขัน

ความวิตกกังวลตามสถานการณ์						
ทุกรอบการ แข่งขัน	ความวิตกกังวลทางจิต		ความวิตกกังวลทางกาย		ความเชื่อมั่นในตนเอง	
	\bar{X}	t	\bar{X}	t	\bar{X}	t
ระดับ 1-2	18.84	1.458	17.31	1.531	25.09	1.060
ระดับ 3-4	19.93		18.53		24.27	

จากตาราง 10 แสดงว่าค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬา
 บาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
 ครั้งที่ 37 ทุกรอบการแข่งขัน ด้านความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และด้านความ
 เชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และความเชื่อมั่นในตนเอง ระหว่างรอบของการแข่งขันของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 “แม่โตมเกมส์”

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิตระหว่างรอบการแข่งขัน

แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	411.842	4	102.961	3.734*	.007
ภายในกลุ่ม	3005.781	109	27.576		
รวม	3417.623	113			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิตระหว่างรอบการแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสิน
กีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37
ด้านทางจิตระหว่างรอบการแข่งขัน

รอบการแข่งขัน	รอบแรก	รอบสอง	รอบสาม	รอบรองชนะเลิศ	รอบชิงชนะเลิศ
รอบแรก			3.1667	1.5000	3.1667
รอบสอง	-	-	6.1140*	4.4474	6.1140*
รอบสาม	-	-	-	-	.0000
รอบรองชนะเลิศ	-	-	-	-	1.667
รอบชิงชนะเลิศ	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 ค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิตระหว่างรอบสองกับรอบสามและรอบสองกับรอบชิงชนะเลิศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางกายระหว่างรอบการแข่งขัน

แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	436.417	4	109.104	3.674*	.008
ภายในกลุ่ม	3296.410	111	29.697		
รวม	3732.828	115			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางกายระหว่างรอบการแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสิน
กีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37
ด้านความวิตกกังวลทางกายระหว่างรอบการแข่งขัน

รอบการแข่งขัน	รอบแรก	รอบสอง	รอบสาม	รอบรอง	รอบชิง
	ระดับ 1-2	ระดับ 1-2	ระดับ 1-2	ชนะเลิศ	ชนะเลิศ
รอบแรกระดับ 1-2	-	-	1.2850	2.1359	1.6359
รอบสองระดับ 1-2	4.3308	-	5.6158*	6.4667	5.9667
รอบสามระดับ 1-2	-	-	-	.8509	.3509
รอบรองชนะเลิศ	-	-	-	-	-
รอบชิงชนะเลิศ	-	-	-	.500	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 ค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล
ระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางกาย
ระหว่างรอบสองกับรอบสามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบการแข่งขัน

แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	309.365	4	77.341	2.457	.050
ภายในกลุ่ม	3430.916	109	31.476		
รวม	3740.281	113			

จากตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบการแข่งขันไม่แตกต่างกัน

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิตระหว่างรอบการแข่งขัน

แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	66.707	2	33.354	1.352	.264
ภายในกลุ่ม	2096.884	85	24.669		
รวม	2163.591	87			

จากตาราง 16 แสดงค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิตระหว่างรอบการแข่งขันไม่แตกต่างกัน

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางกายระหว่างรอบการแข่งขัน

แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	91.060	2	45.530	1.469	.236
ภายในกลุ่ม	2634.838	85	30.998		
รวม	2725.898	87			

จากตาราง 17 แสดงค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางกายระหว่างรอบการแข่งขันไม่แตกต่างกัน

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบการแข่งขัน

แหล่งข้อมูล	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	23.812	2	11.906	.475	.624
ภายในกลุ่ม	2131.643	85	25.078		
รวม	2155.455	87			

จากตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ด้านความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบการแข่งขันไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ระดับ 1 ระดับ 2 ระดับ 3 และระดับ 4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 โดยมีผู้ตัดสินจำนวน 40 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (The Competition State Anxiety Inventory-2: CSAI-2) ของมาร์เตนส์ ใช้แบบทดสอบที่วัดความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ที่เข้าร่วมการตัดสินกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระหว่างวันที่ 22 – 30 มกราคม พ.ศ. 2553 ซึ่งแบบทดสอบนี้จะวัดความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) และความเชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence) แบบทดสอบแบ่งออกเป็นด้านๆ ซึ่งประกอบด้วย

1. ความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ประกอบด้วยข้อคำถามที่ 1, 4, 7, 10, 13, 16, 19, 22, 25
2. ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ประกอบด้วยข้อคำถามที่ 2, 5, 8, 11, 14, 17, 20, 23, 26
3. ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self Confidence) ประกอบด้วยข้อคำถามที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความถี่ร้อยละของคะแนนความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ทั้งสามด้าน คือ ความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety) ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety) ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence) ในแต่ละรอบการแข่งขัน

2. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ (CSAI-2) ทั้งสามด้าน คือ

1.1 ความวิตกกังวลทางจิต (Cognitive Anxiety)

1.2 ความวิตกกังวลทางกาย (Somatic Anxiety)

1.3 ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย ความเชื่อมั่นในตนเอง ระหว่างผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 กับ 3-4 ในแต่ละรอบ คือรอบแรก รอบสอง และรอบสาม โดยใช้สถิติที (t-test Independent)

4. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย ความเชื่อมั่นในตนเอง ระหว่างรอบการแข่งขัน ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล โดยใช้สถิติเอฟ (F-test) เมื่อพบความแตกต่างจะทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยใช้สถิติเชฟเฟ (Scheffe's Method) โดยจำแนกเป็นรอบแรกมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 40 คน ระดับ 1-2 จำนวน 13 คน จำนวนแบบสอบถาม 65 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 27 คน จำนวนแบบสอบถาม 79 ชุด รอบสองมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 24 คน ระดับ 1-2 จำนวน 20 คน จำนวนแบบสอบถาม 20 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 4 คน จำนวนแบบสอบถาม 4 ชุด รอบสามมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 24 คน ระดับ 1-2 จำนวน 19 คน จำนวนแบบสอบถาม 19 ชุด ระดับ 3-4 จำนวน 5 คน จำนวนแบบสอบถาม 5 ชุด รอบรองชนะเลิศมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 12 คน ระดับ 1-2 จำนวน 12 คน จำนวนแบบสอบถาม 12 ชุด รอบชิงชนะเลิศมีผู้ตัดสินบาสเกตบอลจำนวน 6 คน ระดับ 1-2 จำนวน 6 คน จำนวนแบบสอบถาม 6 ชุด

2. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบแรก ด้านความวิตกกังวลทางจิตและความวิตกกังวลทางกาย ไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านความเชื่อมั่นในตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 รอบสองและรอบสาม ด้านความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน เมื่อรวมรอบแรก รอบสอง และรอบสามพบว่าค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ด้านความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

3. เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ระหว่างรอบการแข่งขัน พบว่า

3.1 ด้านความวิตกกังวลทางจิตระหว่างรอบสองกับรอบสามและรอบสองกับรอบชิงชนะเลิศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

3.2 ด้านความวิตกกังวลทางกายระหว่างรอบสองกับรอบสามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

3.3 ด้านความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบการแข่งขันไม่แตกต่างกัน

4. ค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ระหว่างรอบการแข่งขันด้านความวิตกกังวลทางจิต ด้านความวิตกกังวลทางกายและด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. จากผลการวิจัยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 โดยจำแนกเป็น ความวิตกกังวลทางกาย ความวิตกกังวลทางจิต และความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

ในการศึกษาความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 พบว่า มีความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ด้านความวิตกกังวลทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง ความวิตกกังวลทางกายอยู่ในระดับต่ำ และความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการแข่งขันบาสเกตบอลกีฬามหาวิทยาลัย มาตรฐานการแข่งขันไม่สูงหรือต่ำจนเกินไปอาจกล่าวได้ว่าเป็นเกมการแข่งขันระดับกลาง และผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลที่ลงปฏิบัติหน้าที่ในครั้งนี้มีประสบการณ์ในการตัดสินมากพอสมควร จึงทำให้มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ทำให้เกมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ในส่วนของการตัดสินเป็นไปได้ด้วยความเรียบร้อย ไม่เกิดปัญหาอันเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ถือได้ว่าผู้ตัดสินมีระดับความวิตกกังวลอยู่ในช่วงที่เหมาะสมกับการตัดสิน และสอดคล้องกับที่ศิลาปชัย สุวรรณธาดา (2533: 17) กล่าวถึงทฤษฎีอักษรยูคว่า (In Verted - U Theory) ว่าถ้ามีระดับความวิตกกังวลต่ำหรือสูงเกินไปจะทำให้มีความสามารถต่ำ แต่ถ้ามีความวิตกกังวลเหมาะสมจะทำให้มีความสามารถสูง ดังนั้นก่อนการตัดสินหรือระหว่างการตัดสิน ผู้ตัดสินจะต้องควบคุมตนเองให้มีสภาวะความวิตกกังวลให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม จึงจะทำให้แสดงความสามารถทางการตัดสินออกมาได้ดี

2. ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอล ระหว่างผู้ตัดสินระดับ 1-2 กับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 พบว่า ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ด้านความวิตกกังวลทางจิต ความวิตกกังวลทางกาย และด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะก่อนการตัดสินผู้ตัดสินได้มีการประชุม เตรียมความพร้อม ประเมินสถานการณ์การแข่งขัน การทบทวนกติกา การเตรียมร่างกายให้พร้อม สร้างความมั่นใจให้กับทีมตัดสิน ซึ่งสอดคล้องกับ มาร์เตนส์ (สีบสาย บุญวีรบุตร. 2541: 77; อ้างอิงจาก Martens. 1972) ได้กล่าวว่า การประเมินสถานการณ์การแข่งขัน (Subjective Competition Situation) เป็นนามธรรม เป็นสิ่งที่นักกีฬาหรือบุคคลนั้นๆ รับรู้ คิด หรือประเมินสถานการณ์แข่งขันโดยเปรียบเทียบความสามารถของตนกับข้อเรียกร้องของสถานการณ์ เช่น ความสำคัญของการแข่งขัน การประเมินความสามารถของคู่ต่อสู้กับความสามารถของตนเอง มีผลต่อความคิด อารมณ์ และแรงจูงใจที่ส่งผลถึงการตอบสนองทางสรีระ และพฤติกรรมการเล่นกีฬาหรือความสามารถในการเล่นกีฬานั้นเอง

3. ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 1-2 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 ระหว่างรอบการแข่งขัน พบว่า ด้านความวิตกกังวลทางจิตระหว่างรอบสองกับรอบสามและรอบสองกับรอบชิงชนะเลิศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน ด้านความวิตกกังวลทางกายระหว่างรอบสองกับรอบสามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน ด้านความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างรอบการแข่งขันไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดผู้ตัดสินที่ลงปฏิบัติหน้าที่มีผู้ตัดสินระดับ 3-4 ร่วมทำหน้าที่ตัดสินด้วยจึงทำให้เมื่อลงปฏิบัติหน้าที่ผู้ตัดสินระดับ 1-2 ต้องช่วยผู้ตัดสินระดับ 3-4 ซึ่งมีประสบการณ์น้อยจึงทำให้มีความวิตกกังวลมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย (2542: 82-84) ได้กล่าวว่า สภาพสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาเกิดความวิตกกังวล เช่น คนดูในสนาม สภาพของสนามดีเกินไปหรือไม่มีความปลอดภัยในการเล่น ดังนั้นในสภาพนี้นักกีฬาจะมีความวิตกกังวลภายในจิตใจ ซึ่งมีผลต่อการแข่งขันได้ และค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลระดับ 3-4 ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 37 ระหว่างรอบการแข่งขันด้านความวิตกกังวลทางจิต ด้านความวิตกกังวลทางกายและด้านความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ตัดสินระดับ 3-4 ปฏิบัติหน้าที่ในรอบแรก รอบสอง และรอบสามเท่านั้นด้วยความเข้มข้นของเกมการแข่งขันน้อยจึงทำให้ระดับความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ส่วนในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศผู้ตัดสินที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ตัดสินระดับ 1 และระดับ 2 คือผู้ตัดสินระดับนานาชาติและผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์การตัดสินมากกว่าสิบปีซึ่งถือเป็นผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์มากพอสมควร ส่วนผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์น้อยอาจมีความประหม่า ความกลัวต่อเกมการแข่งขันอิทธิพลที่เกิดจากผู้ฝึกสอน ผู้เล่นหรือผู้ชมล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ตัดสินเกิดความผิดพลาดซึ่งเกิดจากความวิตกกังวลของผู้ตัดสินทำให้ปฏิบัติหน้าที่ได้ไม่ดีเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สิ่งที่ผู้วิจัยพบคือ ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความวิตกกังวลทางจิต ด้านความวิตกกังวลทางกายและด้านความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับปานกลางซึ่งการแข่งขันบาสเกตบอลกีฬามหาวิทยาลัย มาตรฐานการแข่งขันไม่สูงหรือต่ำจนเกินไป ผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลของสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และผู้ที่เกี่ยวข้องควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการควบคุมระดับความวิตกกังวลให้เหมาะสมกับสถานการณ์และการจัดผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลให้เหมาะสมกับเกมการแข่งขันในระดับต่างๆ ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเพิ่มพูนประสบการณ์และพัฒนามาตรฐานของผู้ตัดสินกีฬาบาสเกตบอลให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำการศึกษากับผู้ตัดสินกีฬาชนิดต่างๆ
2. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำการศึกษาและเปรียบเทียบกับผู้ตัดสินในประเภทกีฬาที่

ต่างกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมท. (2551). ระเบียบการแข่งขันบาสเกตบอลกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 2 ตุลาคม 2552, จาก <http://74.125.153.132/search?q=cache:4OBsADPLifoJ:huamarkgames.ru.ac.th/techusbt>
- เขมศรี จิรารัตน์. (2552). ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 25. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2527). คู่มือกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จิปาณะ. (2551). ประวัติกีฬามหาวิทยาลัย (กีฬาปัญญาชน). อ้างอิงจาก <http://edunews.eduzones.com/jipatar/16103>. (19/ส.ค./2551).
- จันทิวา จันทะบุตร. (2546). ความวิตกกังวลของนักกีฬา 유도ในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลียว พิมพันธ์. (2538). เทคนิคการตัดสินและการจัดการแข่งขันบาสเกตบอล. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เชวงพจน์ ครองธานีรัตน์. (2549). ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬายิงปืนในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชานันท์ อนุบัน. (2551). ระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาเรือพายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 35. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ทินกร ซอัมพงษ์. (2545). ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ก่อนการแข่งขัน 2 ชั่วโมง ของนักกีฬาฟุตบอล ในการแข่งขันฟุตบอลอาติดาส ไทยแลนด์คัพ ครั้งที่ 16. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธนระรัตน์ หงส์เจริญ. (2537). เทคนิคการตัดสินแบดมินตัน. กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กส์
- นันทนา คำมูล. (2545). ความวิตกกังวลและความเชื่อมั่นในตนเองของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงรุ่นอายุไม่เกิน 20 ปี. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา: การเป็นผู้ฝึกกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นัยนา บุพวงษ์. (2538). ความวิตกกังวลของนักเรียนในโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา กรมพลศึกษา และการคัดเลือกกีฬาเยาวชนตัวแทนเขต 7. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- น้อม สังข์ทอง. (2542). การจัดการแข่งขันกีฬา. ภาควิชาพลศึกษาและสุขศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ประไพรัตน์ ทิพยมณฑล. (2538). ความเครียดของนักกีฬาไทยในการแข่งขันซีเกมส์ ครั้งที่ 8
พ.ศ 2538 ณ จังหวัดเชียงใหม่. วารสารสวนปรุง. 12(2): (2539. เมษายน-มิถุนายน).
โรงพยาบาลสวนปรุง กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.
- ปราณี อยู่ศิริ. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัยและเจตคติที่
เกี่ยวกับงานและตนเองที่มีต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัย ศรีนครินทร์
วิโรฒ. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ:
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.
- (2536). การประชุมสัมมนาวิชาการ เรื่อง โปรแกรมจิตวิทยาการกีฬาประยุกต์.
ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนคริน
ทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล. (2540). ความวิตกกังวลของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒที่เข้าร่วม
การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.
- รณชัย โยธจักร. (2549). ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ ของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลในการแข่งขันกีฬา
มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 33. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รังสิมันต์ แสนภักดี. (2544). ความเครียดของนักกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในการแข่งขันกีฬา
มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28. ปริญญาโท. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วัลลภ ปิยะมโนธรรม. (2550). จิตวิทยาการแก้ไขอาการวิตกกังวล กลัวด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ.
- ศิริพร จีระวัฒน์กุล. (2530). ครูกับการช่วยเหลือนักเรียนที่ตกอยู่ในภาวะฉุกเฉินทางจิตเวชวารสารแนะ
แนว. กรุงเทพฯ.
- ศิลปชัย สุวรรณธาดา. (2533). การเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหวทฤษฎีและการปฏิบัติการ.
กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สีบสาย บุญวีรบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สน ปัญญา. (2549). ความวิตกกังวลของผู้ตัดสินกีฬาเนตบอลชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 6.
สารนิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สมบัติ กาญจนกิจ; และสมหญิง จันทรุไทย. (2542). *จิตวิทยาการกีฬา แนวคิด ทฤษฎี การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ด้านสุขภาพการพิมพ์. ผู้
- อนันต์ อ่อนจันทร์. (2534). *ประวัติการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ฝ่ายวิชาการกองกีฬา กรมพลศึกษา.
- อภิญา ภาคสุโพธิ์. (2547). *ความวิตกกังวลและวิธีจัดการความเครียดของนักกีฬาว่ายน้ำหนักหญิง ในระดับเยาวชน เยาวชนทีมชาติไทย และนักกีฬาโอลิมปิก 2004*.
ปริญญาโท. กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Bird ,A.M; & Horn, M.A. (1990). *Cognitive Anxiety and Mental Error in Sport*.
Sport and Exercise Psychology. จาก
<http://hk.humankinetics.com/JSEP/viewarticle.cfm?aid=9257>.
- Burke Kevin. (2000). *An Exploration Investigation of the Perceptions of Anxiety Among Basketball Officials, During, and After the Contest CSAI-2 Anxiety*
Inauthor:BarryInauthor:Joyner.From
<http://www.questia.com/googleScholar.qst;jsessionid=KMWYJZv9pCgkGqsmcbprPQvnJv4RhlnW4pQLrLvSVvLwJTKkV2pb!792388590!662962163?docId=50023425>.
- Fred Horgan. (2001). *การเป็นผู้ตัดสินที่ดี* แปลจาก *How to Become the Better Referee*
โดย สุขชาย วิจิตรบุญรักษ์. <http://FIBA.com> (18/09/2009).
- Kou, C.Z.; M.Y. Huang. & C.C. Chou. (2003). *Effects of Cognitive Anxiety, Somatic Anxiety, Self-Confidence, and Trait Anxiety in Performance in Taiwanese Weightlifters*.From
http://aahperd.confex.com/aahperd/2003/preliminaryprogram/abstract_3841.
- Rycroft, C. (1978). *Anxiety and Neurosis*. Harmonds Worth: Penguin Books.
- Taylor. J.A. (1953). A Personality Scale of Manifest Anxiety. *Journal of Abnormal and Social Psychology*. 48, 285 – 290.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามความวิตกกังวลตามสถานการณ์
The Competition State Anxiety Inventory-2 : CSAI-2
ของมาเตนส์ (Martens)

แบบทดสอบความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของผู้ตัดกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬา
มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 37 “แมโดมเกมส์”

(The Competition State Anxiety Inventory-2 : CSAI-2)

คำชี้แจง

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามคำชี้แจง: ข้อความต่างๆ ข้างล่างนี้เป็นคำกล่าวที่ผู้ตัดสินใช้
อธิบายความรู้สึกของเขาก่อนการตัดสิน โปรดอ่านแต่ละข้อความและตัดสินใจ ทำเครื่องหมาย X ลงใน
ช่องที่ตรงกับความรู้สึกท่านมากที่สุด ในแบบสอบถาม เพื่อบ่งชี้ว่า ขณะนี้ท่านมีความรู้สึกอย่างไร
เกี่ยวกับการแข่งขันที่กำลังจะมาถึง คำตอบไม่มีถูกหรือผิด อย่าใช้เวลานานเกินไปในแต่ละข้อความ แต่
ให้เลือกคำตอบซึ่งสามารถอธิบายความรู้สึกของท่านในขณะนี้

อายุ.....ปี

ประสบการณ์การตัดสิน.....ปี

	ไม่เลย	บ้าง	ปานกลาง	มาก
1. ข้าพเจ้ารู้สึกพะวงเกี่ยวกับการตัดสิน	1	2	3	4
2. ข้าพเจ้ารู้สึกกระวนกระวาย	1	2	3	4
3. ข้าพเจ้ารู้สึกจิตใจปลอดโปร่ง	1	2	3	4
4. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่แน่ใจตนเอง	1	2	3	4
5. ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดผวาว้าวุ่น	1	2	3	4
6. ข้าพเจ้ารู้สึกสบายๆ	1	2	3	4
7. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะทำได้ไม่ดีเท่าที่ควรในการตัดสิน	1	2	3	4
8. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าร่างกายจะตึงเครียด	1	2	3	4
9. ข้าพเจ้ารู้สึกมีความเชื่อมั่นในตนเอง	1	2	3	4
10. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะตัดสินผิดพลาด	1	2	3	4
11. ข้าพเจ้ารู้สึกปั่นป่วนในท้อง	1	2	3	4
12. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่หวั่นเกรง	1	2	3	4
13. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะควบคุมตนเองไม่ได้	1	2	3	4
14. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าร่างกายผ่อนคลาย	1	2	3	4
15. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จในการเผชิญหน้า กับความท้าทาย	1	2	3	4
16. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะตัดสินได้ไม่ดี	1	2	3	4
17. หัวใจของข้าพเจ้ากำลังเต้นเร็วขึ้น	1	2	3	4
18. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะตัดสินได้ดี	1	2	3	4
19. ข้าพเจ้าวิตกกังวลเรื่องการจะไปให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้	1	2	3	4

20. ข้าพเจ้ารู้สึกใจหายวูบ	1	2	3	4
21. ข้าพเจ้ารู้สึกจิตใจอ่อนคลาย	1	2	3	4
22. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะทำให้ผู้อื่นผิดหวังเกี่ยวกับการตัดสินใจ ของข้าพเจ้า	1	2	3	4
23. มือของข้าพเจ้าเปียกชื้น	1	2	3	4
24. ข้าพเจ้ามั่นใจเพราะได้มองเห็นภาพในใจว่าตนเอง ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย	1	2	3	4
25. ข้าพเจ้าพะวงว่าจะไม่มีสมาธิ	1	2	3	4
26. ข้าพเจ้ารู้สึกร่างกายอึดอัด และตึงเครียด	1	2	3	4
27. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะผ่านพ้นความกดดันไปได้ด้วยดี	1	2	3	4

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย
ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์
ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร
คณะภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยบูรพา

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล

นายณัฐพงศ์ จรทะผา

วันเดือนปีเกิด

18 เมษายน พ.ศ. 2529

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

510/6 ถนนหมากแข้ง ตำบลหมากแข้ง

อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี 41000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2540

ประถมศึกษาปีที่ 6

จาก โรงเรียนอนุบาลอุดรธานี

พ.ศ. 2543

มัธยมศึกษาตอนต้น

จาก โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล

พ.ศ. 2546

มัธยมศึกษาตอนปลาย

จาก โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล

พ.ศ. 2550

วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) พลศึกษา

จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พ.ศ. 2552

การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) พลศึกษา

จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ